

HALO

AYIN TABLOSU:

THE DANCE
OF LIFE

BU AYIN TEMASI:

DÖNÜŞÜM

BU AYA IŞIK TUTAN BAŞLIKLAR:

MİTOLOJİ

Psyche'nin ölümlü bir genç kızdan ölümsüz bir tanrıya dönüşümünü ve aşkın gücünü keşfediyoruz.

SATIRLAR ARASI

İçindeki karanlığı güce çeviren bir ruhla, acının ışığa dönüşümünün izini sürüyoruz.

06

51

İÇİNDEKİLER

Ayın Teması	03
Mitoloji <i>Cupid ve Psyche, Simurg</i>	06
Şiir Çevirisi <i>Transformation -Lewis Grandison ALEXANDER</i>	15
Sanat Köşesi <i>(Film, Dizi, Tablo, Kitap, Tiyatro, Müzik)</i>	17
Satırlar Arası <i>(Deneme, Şiir, Kısa Hikaye)</i>	48
Sizden Gelenler	59

Dergimizde yer verdiğimiz “Sizden Gelenler” bölümü için eserlerinizi bekliyoruz.

Eser alımı için:

haloidergisipau@gmail.com

*Analiz yazıları kabul edilmemektedir.

*Eserlerin, o ayın temasıyla uyumlu olma zorunluluğu yoktur.

Yazarlar:

Ebrar ERSİN
Damla CANKURTARAN
Erdoğan YILDIRIMÇAKAR
Avni TURAN
Sacide BALTA
Azra Naz ABAY
Sude SOLAK
Zeynep ÜLKER
Neslihan TAHRACI
Mehmet Eren KİRTİK
Edanur ÇOŞKUN
İlayda ALKAN
Selin BULUT
Elif ÖZDEMİR
Nur ŞEKER
Rabia ÇAKIRLI
Sıla ÇAĞLAK
Metehan ADIGÜZEL
Gizem OGAN

Genel Yayın

Yönetmenleri:

Zeynep ÜLKER
Sacide BALTA
Ezgi ULUÇER

Editör:

Zeynep ÜLKER
Nidal DURMUŞ
Ebru BOZAR
Gökçe ERASLAN
Nermin ATASEVER

Redaktör:

Nur ŞEKER
Özge Nur ASLAN

Sanat Yönetmeni:

Ezgi ULUÇER

Grafik Tasarımcı:

Ezgi ULUÇER

Sosyal Medya

Koordinatörü:

Sacide BALTA

Web adresi:

haloidergisi.com

Tasarlayan: Halil AYDIN

Instagram:

haloidergisi

Dünden Bugüne Dönüşüm

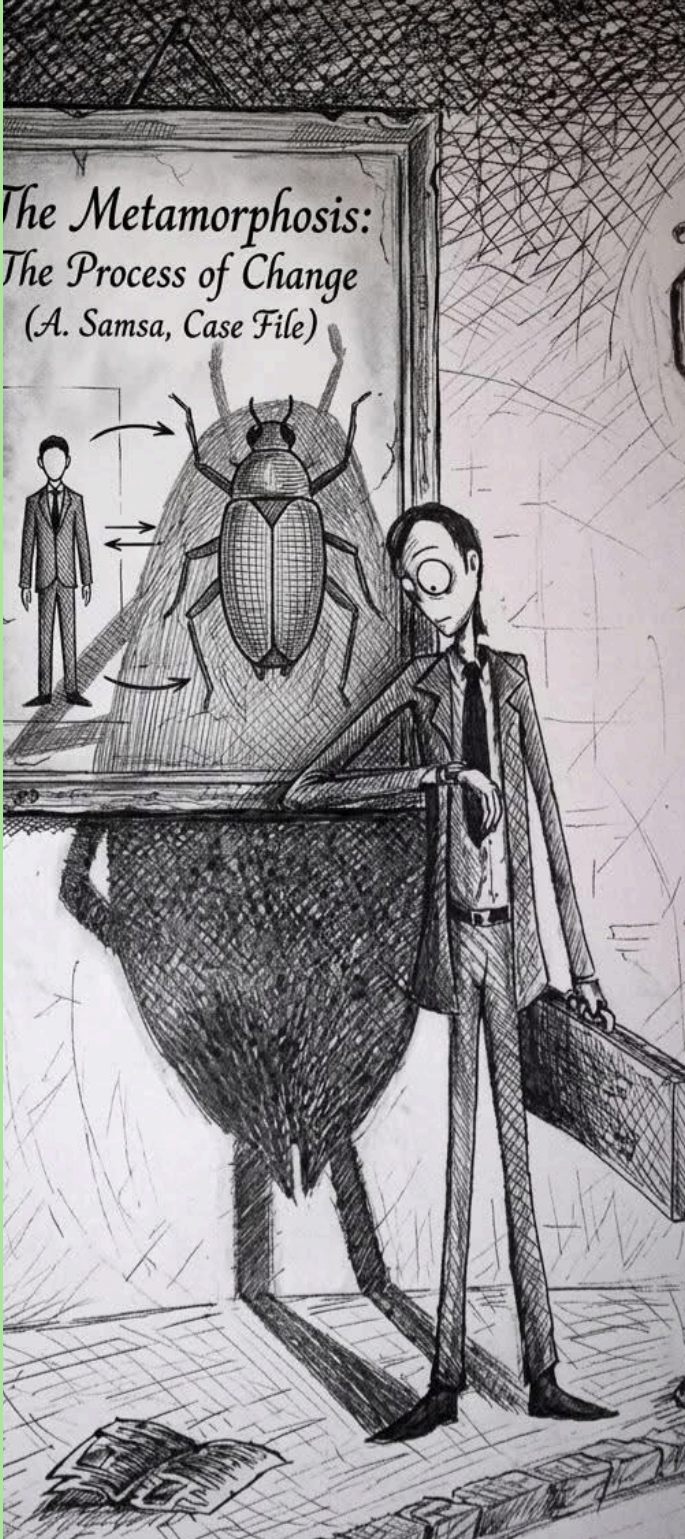
Ebrar ERSİN

Dönüşüm, insanlık tarihinin ve edebî üretimin vazgeçilmez dinamiğidir. Antik Yunan filozofu Herakleitos'a göre “Değişmeyen tek şey değişimin kendisidir.” Bu da değişimin hayatın temel yapı taşlarından biri olduğunu gösterir. Bu duruma verilebilecek en güzel örneklerden biri, uçabilmek için kelebeğe dönüşen savaşçı tırtıldır. Büyüyüp geliştikçe kozasına sığmayan ve sınırları aşıp özgürce kanat çırpmanın tek yolunun kelebeğe dönüşmek olduğunu fark eden tırtılın yolculuğu, dönüşümlerin en güzelidir. İnsan da varoluşunun en başından itibaren biçiminde, ruhunda ve zihninde yaşadığı başkalaşım ile dönüşür. Bu dönüşüm, edebiyatta bireyin toplumla, doğayla ve kendi iç dünyasıyla kurduğu bağı yeniden tanımlamasının bir aracı olarak öne çıkar. Antik mitlerden başlayıp günümüz anlatılarına uzanan bu çizgi, dönüşümün süregelen varoluşsal bir boyut taşıdığını gösterir.

Dönüşüm temasının ilk ve en somut örnekleri mitolojik anlatılarda görülmektedir. Latin edebiyatının usta kalemi Ovidius'un Dönüşümler (Metamorphoses) adlı eserinde başkalaşım, bireyin çaresizlik karşısında doğaya sığınması ya da tanrısal bir cezanın kaçınılmaz sonucu olarak şekillenir. Daphne'nin Apollon'dan kaçarken bir defne

ağacına dönüşmesi ve Narcissus'un kendi görüntüsüne duyduğu karşılıksız aşk sonucu bir çiçeğe evrilmesi, insan formunun kırılganlığını gözler önüne sermektedir. Bu mitolojik anlatılarda dönüşüm, trajediden kaçışın, cezanın veya sonsuzlaşmanın bir biçimi olarak da düşünülebilir. Birey, insan vasıflarını yitirirken doğanın abidelerinden birine dönüşerek varlığını sürdürür.

Modern döneme geldiğimizde ise dönüşüm, mitolojik ve ilahi niteliğinden sıyrılarak bireysel krizlerin ve toplumsal yabancılaşmanın bir simgesi hâline gelmiştir. Franz Kafka'nın Dönüşüm romanında Gregor Samsa'nın bir sabah devasa bir böcek olarak uyanması, fiziksel bir başkalaşımdan ziyade modern insanın işlevsellik üzerine kurulu toplumdaki konumunu sorgulatmaktadır. Samsa'nın böcekleşmiş olması, ailesine ve işine olan amansız bağımlılığının, rutinlerin ve kapitalist düzenin yarattığı zihinsel çöküşün somutlaşmış hâlidir. Burada dönüşüm bir kaçış değil, aksine bireyin toplum dışına itilmesi ve kendi yalnızlığıyla baş başa kalmasıdır.

Dönüşüm her zaman biçimsel ya da yıkıcı bir nitelik taşımaz; kimi zaman da insanın kendi vicdanıyla

yüzleşerek ruhsal bir arınma yaşaması şeklinde olabilir. Rus edebiyatının başyapıtlarından biri olan Fyodor Dostoyevski'nin Suç ve Ceza adlı eserinde Rodion Raskolnikov'un geçirdiği süreç, bu durumun en nitelikli örneğidir. İşlediği cinayetin ardından zihinsel bir yıkım ve vicdani kriz yaşayan Raskolnikov, çektiği acılar ve kabullendiği ceza sonucunda ruhsal bir metamorfoz geçirir. Eserdeki dönüşüm, insanın kendi içindeki karanlıkla yüzleşerek ahlaki açıdan yeniden doğması sürecini kapsar.

Edebiyat tarihi boyunca dönüşüm kimi zaman bir defne ağacının yapraklarında, kimi zaman odasında yalnız kalan bir böceğin kabuğunda, kimi zaman da vicdan azabı çeken bir zihnin derinliklerinde karşımıza çıkar. İnsanın sınırlarını, çaresizliğini ve yeniden başlama kapasitesini görünür kılan bu tema, anlatıları sıradan birer hikâye olmanın ötesine taşıyarak okuru kendi varoluşunu sorgulamaya davet eder.

Cupid ve Psyche

Damla CANKURTARAN

Apuleius'un anlatısına göre Psyche, kralın kızlarının arasında en küçüğü olmasının yanında, aralarından en güzeli ve en çok sevilenidir. Hatta Psyche o kadar güzeldir ki erkekler onu görmek için seyahat ederler. Bu sırada insanlar Psyche'nin güzelliğine öyle çok taparlar ki, güzellik ve aşk tanrıçası Venüs'ün tapınağına gitmeyi bırakıp onu ihmal ederler. Venüs bir tanrıça yerine ölümlü ve sıradan bir kızın âdeta ibadet edilircesine sevilmesine karşın çok gücenir ve sinirlenir. "Çözüm olarak Love" adıyla da anılan oğlu Cupid'den "...bu zavallı kızın bütün dünyadaki en aşağılık ve en iğrenç yaratığa delicesine aşık olmasını sağla." diyerek yardım ister.

Cupid insanları kendine hayran bırakan bu güzelliğin ona ne yapacağından habersiz işe koyulur. Tam ona baktığı anda âdeta kalbine bir okun saplandığını hisseder. Öte yandan Psyche kimseye aşık olmaz. Erkekler gün geçtikçe onu beğenmeye ve güzelliğine âdeta tapmaya devam ederler fakat kimse onunla evlenmek istemez. Ablaları teker teker evlenirken Psyche hep yalnız kalmış, herkesin uzaktan hayran olduğu ama kimsenin evlenmek

istemediği biri olmuştur. Ailesi bu durumdan büyük bir utanç duyar. Sonunda babası, Apollo'nun kâhinine gidip ona başlarından geçeni anlatır. Kâhin Psyche'nin sabahın en erken saatlerinde hazırlanıp dağın en yüksek zirvesine çıkıp beklemesi gerektiğini söyler. İşte orada onu çoktan kaderine yazılmış olan korkunç, kanatlı yılan kocası karşılayacaktır. Babası bu acı haberle eve döner ve kahinin dedikleri bir bir uygulanır. Ailesi, çaresiz kızlarını oraya bıraktıkları için evlerinin kapılarını ve pencerelerini kapatıp yas tutarlar.

Bu sırada yalnız başına bırakılan Psyche'yi batı rüzgarı tanrısı Zephyr nehrin kenarına, saraya taşır. Psyche burda yardımcılar tarafından hazırlanıp, korku içinde neler yaşayacağını beklemeye başlar. Daha sonra, o gece kaderindeki 'görünmez' kocası geliverir. Psyche kocasının varlığını hissettiğinde korkusunun gereksiz olduğunun farkına varır ve rahatlar. O günden sonra kocası her akşam onun yanına gelir, Psyche de aralarındaki muhabbetten memnundur ama aklı hala karışıktır.

Bir gün kocası, Psyche'yi iki kız kardeşiyle birlikte gelmekte olan tehlike için uyarır ama o yine de kız kardeşlerinin ziyaretini kabul eder. Kız kardeşleri, kocasının aslında bir yılan olduğunu duyduklarını söyleyerek Psyche'nin kafasını karıştırır. Psyche de bununla birlikte kocasına bakamamasının ne gibi

korkunç bir sebebi olduğunu merak etmeye başlar. Kıskanç kız kardeşlerinin onu kıskırttığının farkına varmadan, kocasını öldürmesi hâlinde onun yanında kalacaklarına dair sözlerine inanır. O gece Psyche, yatağının yakınına bir kandil ve bir hançer alır. Kocasının yüzünü görebilmek için kandili kaldırır. Psyche, korkunç bir canavar görmek yerine kocasının tatlı yüzünü görür ve pişmanlıkla mahvolur. Bu sırada kandilden bir damla sıcak yağ Cupid'in omzuna düşer. Cupid uyanıp eşinin ona olan güvensizliğini gördüğünde "Aşk güvenin olmadığı yerde barınamaz." diyerek yok olur gider. Böylelikle kocasının bir canavar değil de aşk tanrısı Cupid olduğunu öğrenen Psyche, eşinin ondan sonsuza kadar uzaklaştığını düşünerek kahrolur. Onu nerede arayacağını bilmese bile onu bulmak için bir maceraya atılır. Bundan sonraki hayatını kocasını bulmaya adar.

Bu sırada Cupid yarasıyla ilgilenmesi için annesi Venüs'ün yanına gider. Cupid'in yaşadıklarının sorumlusunun Psyche olduğunu bilen Venüs, sinirlenerek oğlunu acı

içinde bırakıp gider. Hissettiği kıskançlık ve öfkeyle ölümlü kıza tanrıların memnuniyetsizliğine sebep olmanın ne demek olduğunu göstermek ister.

Çaresiz kalan Psyche, tanrıları kendi tarafına çekmeye çalışır fakat hiçbirisi Venüs'e karşı gelmeye cesaret edemez. Böylece bu çaresiz ölümlü kız direkt olarak Venüs'e gitmeye karar verir. Her yerde Venüs'ü arayan Psyche, onu bulduğunda kendini ona hizmetkârı olarak sunar. Venüs ise ona tamamlaması imkansız görevler verir.

İlk görevi Venüs'ün yere attığı her türden ve çeşitten küçük tohumları toplamasıdır. Bu göreve başlamanın bile manasız olduğunu bilen Psyche, umutsuzca ağlarken onun bu çaresiz haline üzülen karıncalar dalga dalga toplanarak ona yardım eder. Venüs geri döndüğünde görevin tamamlandığını görüp sinirlenir; buna rağmen Psyche'nin sadece ekmek kırıntılarıyla beslenmesine izin vererek onu güçten düşürmeye çalışır. Bu sırada oğlu Cupid, yarasından dolayı acı çekerek odasına kapanmıştır. Ertesi gün

Venüs, Psyche'den altın koyunlarının yününü toplamasını ister. Psyche nehir kıyısına gider. Ona nehir kıyısındaki kamış yardım eder. Saz ona koyunların akşamüstü sakinleştiğini, o zaman dikenli çalılara takılan yünleri toplayabileceğini söyler. Psyche bu görevden de başarılı döndüğünde Venüs, ona birinin yardım ettiğini fark ederek yeniden zorlu bir görev daha verir.

Psyche bu sefer Styx Nehri'nden su getirmelidir. Bu nehir ölümler dünyası ile yaşayanlar dünyası arasındaki kutsal nehirlerden biridir. Nehir yüksek ve sarp kayalıklardan aktığı için ulaşılması neredeyse imkansızdır. Fakat Psyche nehre ulaşmaya çalışırken bir kartal görür. Testiyi ondan alan kartal Styx Nehri'nin iki ejderha tarafından korunan tehlikeli kaynağından suyu doldurup tekrar Psyche'ye geri getirir.

Venüs bu görevin de tamamlanması üzerine ona yeni bir görev verir. Bu sefer Psyche bir kutuyla birlikte yer altına inecek; Proserpine'e (Persephone), Venüs'ün oğluna bakmaktan yorgun düştüğünü söyleyip kutuya kendi güzelliğinden biraz koymasını rica edecektir. Yer altına gidecek yolu ararken Hades yardıma gelir. Ona yeryüzündeki büyük bir delikten yeraltına inmesini ve bu şekilde Ölüm Nehri'ne ulaşması gerektiğini söyler. Sonrasında Psyche kayıkçı Charon'a bir penny vererek karşıya geçmeli ve üç başlı köpek Cerberus'a kek vererek saraya girmelidir. Bu

talimatları uygulayan Psyche, Persephone'den Venüs'ün çok yorulduğunu söyleyerek güzelliğinden biraz ister. Persephone ise onun bu isteğini kabul eder.

Fakat dönüş yolunda merakına yenik düşer. Kutunun içinde ne olduğunu merak eden Psyche, kutuya baktığında ölümcül bir uykuya dalar. Bu sırada Aşk Tanrısı iyileşmiş ve Psyche burnunda tütmektedir. Venüs Cupid'i daha fazla hapis tutamaz. Sonuçta aşk dış dünyadan saklı tutulamaz. Karısını arayan Cupid, Psyche'yi evin yakınında baygın halde bulur ve gözlerinden ölümcül uykuyu çeker alır. Cupid gelecekte Venüs'ün zararsız olacağından emin olmak için Jupiter'e (Zeus) gider. Jupiter

bütün tanrıları çağırır Cupid ve Psyche'yi resmiyette evlendirip Psyche'yi ölümsüz kılar. Venüs, artık gelini olan Psyche'ye tabiki zarar veremez ve aralarında ittifak sağlanır.

Adeta bir tırtılın kozaya, kozadan kelebeğe dönüşmesi gibi Psyche hayatı boyunca ölümlü bir genç kızıdan hizmetçiye, hizmetçiden de ölümsüz bir tanrıya dönüşür. Böylelikle Psychē (ψυχή) kelimesinin Antik Yunanca'da hem "ruh" hem de "kelebek" anlamına gelmesi bir mana kazanır. Psyche'nin hikayesi hem bir dönüşüm hem de bir oluşum hikayesidir.

Simurg'un Kanatları ve Phoenix'in Alevleri

Erdinç YILDIRIMÇAKAR

Yarını görebileceğimizin garantisi olsaydı ne gibi planlarımız olurdu? Ne değişirdi, bize verilmiş ikinci bir şansla ne yapardık? Dönüşmeden hiçbir şey değişmezdi.

Çocukluğumda elektrikler sık sık kesilirdi. Özellikle kış gecelerinde karanlıkta oturup ninemin anlattığı masalları dinlerdik. Karanlık ortam, anlatılan masalları zihnimde canlandırmama yardım ederdi. Yüzlerce yıllık sözlü gelenekten gelen bu hikâyeler bazen ders veren, bazen sıra dışı, bazen de güldüren olaylar içerirdi. Onlardan birinde hikâyenin kahramanı, kardeşleri tarafından yedi katmanlı bir kuyuya atılır. Kuyunun en dibine düşen kahraman, nasıl kurtulacağını düşünürken bir ejderhanın kuş yuvasındaki yumurtalara zarar verdiğini görür. Kahramanımız bu yuvaya saklanır; üzerini ot ve dallarla örterek

gizlenir. Ejderha bir daha yumurtalara zarar vermeye geldiğinde kılıcını çeker ve ejderhayı parçalara ayırır. Bu yumurtalar, Mezopotamya mitolojisindeki Simurg kuşunun yumurtalarıdır. Yumurtalarının bu adam sayesinde kurtulduğunu anlayan Simurg, "Dile benden ne diler sen," der. Adam, "Yeryüzünü ve ışığı tekrar görmek istiyorum," diye yanıtlar. Simurg kabul eder; ancak yedi parça koç eti ve yedi tulum içki ister. Kahraman bunları temin eder ve yolculuğa başlarlar.

Kuş her yorulduğunda bir parça et yer ve ardından bir tulum içki içer. Adama sorar: “Dünyayı nasıl görüyorsun?” O da ilk başta "Dünyayı un eleği gibi görüyorum," der. Yolun devamında biraz daha koç eti ve içki istedikten sonra Simurg yine aynı soruyu sorar; bu kez "Buğday eleği gibi görüyorum," der adam. En sona yaklaştıklarında ise kahramanımız aynı soruya "Dünyayı dumanlı ve sisli görüyorum," cevabını verir. Simurg tekrar et ve şarap ister; ancak et bitmiştir. Kahramanımız bu sefer kuşa hissettirmeden hançeriyle kendi baldırından bir parça et kesip kuşun ağzına atar. Kuş, eti yutmaz ve ağzında dolaştırır; ağzındakinin insan eti olduğunu anlayınca dilinin altında saklar.

Sonunda birlikte dünyanın yüzeyine çıkarlar. Kuş adama, "Hadi, git evine," der. Kahraman teşekkür eder; bacağındaki sakatlık anlaşılmazın diye kuşa, "Önce sen git, burası benim topraklarım, ben giderim," der. Ancak Simurg ısrar eder ve kahraman yürümeye başladığında aksayan bacağına görür. Simurg, "Ben zaten kendi etinden verdiğini anlamıştım," diyerek eti ağzından çıkarıp kahramanın baldırına özenle yapıştırır. Ardından kanadından bir tüy koparır; o tüyü suya batırıp adamın baldırına sürer. Yara hemen iyileşir, bacak eski hâline döner. Bu masaldaki en etkileyici unsur; kuşun görkemi ve gücü olduğu kadar, kahramanın kuyunun dibinde dahi gösterdiği fedakârlık ve cesarettir.

Buna benzer bir diğer anlatı ise Pers mitolojisinde yer alır. Bu metinde dünyadaki bütün kuşlar bir gün kargaşaya düşer. Sorunu çözmek için içlerinden biri, Simurg adında bir bilgenin sarayına gitmeyi teklif eder. Bütün kuşlar yüce bir dağın ardında bulunan Simurg'un sarayına doğru yola çıkar. Yolda yorulanlar, hedefe ulaşacağına inanmayanlar veya nefislerine yenik düşenler elenir; geriye yalnızca otuz kuş kalır. Bu kuşlar saraya vardıklarında tahtta kimsenin olmadığını görür ve bir aynada kendileriyle karşılaşırlar. Hikâyenin dönüm noktası burasıdır: Simurg aslında bu kuşların ta kendisidir; çünkü kuşlar oraya vardıklarında kendi içlerindeki cesaretin, bilgeliğin ve gücün farkına varırlar. Farsçada "si" otuz, "murg" ise kuş demektir. Bu anlatı, kuşların yaşadığı içsel dönüşümün evrensel bir sembolüdür.

Yunan mitolojisindeki Phoenix (Anka) kuşu da benzer bir izleğe sahiptir. Phoenix; kanatları kırmızı, tüyleri rengârenk, heybetli bir kuştur ve bin yıla kadar yaşayabilir. Yaşlanıp yorulduğunda dallardan kendine bir yuva kurar ve bu yuvayla birlikte kendini ateşe verir. Küllerinden yeni bir Phoenix doğar. Bu yeni kuş, eskisinden çok daha güçlü ve ihtişamlıdır. Bu hikâye akıllara ilk olarak kuşun neden kendini yaktığı sorusunu getirir: Yeniden başlamak ve geçmişin bizi aşağı çeken bağlarından kopmak istiyorsak önce acının içinden geçmemiz gerekir. Phoenix yanmayı

bizzat göze alır; dönüşmek ve yeniden doğmak arzusu ona bu cesareti verir. Ayrıca bu mit salt bir diriliş değil; Phoenix'in her yeniden doğuşunda daha bilge ve güçlü ayağa kalkışını simgeler.

Ninemin anlattığı masaldaki Simurg kuşu mücadele azmini ve bedensel fedakârlığı simgeler; çünkü kahraman baldırından et keserken bir an bile tereddüt etmez. Pers mitolojisindeki kuşlar ise kendilerine olan inançlarını, içlerindeki bilgeliği ve gücü zorlu bir içsel yolculuğun sonunda keşfederler. Phoenix efsanesinde de acının içinden geçmeden, kül olmadan dönüşümün mümkün olamayacağını anlarız.

Hayatımızın dönüm noktalarında bu üç kuş bize rehberlik edebilir. Baştaki sorumuza dönersek: Yarını görebilseydik ne gibi planlarımız olurdu? Belki de hiçbir şey. Mesele yarını bilmek değil; bugün dönüşmeyi göze alabilmektir. Geçmişimizi dönüştürmezsek ve o bağı geleceğe açılan bir köprü kılamazsak yarını görmenin de bir anlamı kalmaz. Peki, biz dönüşmek ve küllerimizden yeniden doğmak için neyi feda etmeye hazırız?

Kaynakça

- Phoenix (Mythology) – Wikipedia
- Mantıku't-Tayr (Kuşların Dili) – Ferîdüddin Attâr

Transformation

Lewis Grandison ALEXANDER

I return the bitterness,
Which you gave to me;
When I wanted loveliness
Tantalant and free.

I return the bitterness
It is washed by tears;
Now it is a loveliness
Garnished through the years.

I return it loveliness,
Having made it so;
For I wore the bitterness
From it long ago.

Dönüşüm

Çeviren: Avni TURAN

O acı tadı geri çeviriyorum
Bana verdiğin,
Oysa ben hoş bir tat istiyorum
Kıpır kıpır eden ve özgürleştiren.

O acı tadı geri çeviriyorum,
Gözyaşlarıyla yıkanmış;
Şimdi o, hoş bir tat damağımda,
Yılların eskittiğı.

Hoş bir tada çeviriyorum onu,
Tamamlıyorum böylece.
Çünkü acı tadını çok deneyimledim
Uzun zaman önce.

samat köşesi

İçindeki Hikaye

Sacide BALTA

Yönetmen İmtiaz Ali tarafından 2015 senesinde çekilip yayımlanan Tamasha filmi bir aşk filmi gibi görünse de özünde kimlik, yabancılaşma ve dönüşüm üzerine kuruludur. Film insanın toplum baskısı ve aile beklentisi yüzünden

kendinden uzaklaşıp daha sonra kendini yeniden bulma sürecini anlatır. Film Korsika’da tanışan iki gencin anlaşmaları üzerine üzerine oynadıkları bir oyunu anlatır. Ved burada Tara ile tanıştıktan sonra kendi benliğinden git gide uzaklaşan bir genç adama dönüşür.

Filmin başında Ved’i Korsika’da özgür, hikayeler anlatan, yaratıcı ve spontane birisi olarak tanırız. Ancak Hindistan’a döndüğünde bambaşka birisine dönüşür. Kurumsal hayatın yarattığı rutinelere sıkışmış ve mekanikleşmiştir. Bu dönüşüm olumlu bir değişim değil, bir baskı mekanizmasıdır. Ved’i geliştirmez, onu kendinden uzaklaştırır. Film bize bir soru sorar:

Toplumun olmamızı istediği kişi mi olacağız, yoksa gerçekten olduğumuz kişi mi?

İki karakter de Korsika’da aslında oldukları kişi değildir. İkisi de birer maske takar. Ancak paradoks şudur ki burada taktıkları maske gerçekte oldukları kişidir. Numara yapmadıkları ilk an aslında numara yaptıklarını sandıkları andır. Ved’in Delhi’deki hali, Korsika’daki halinin tam zıddıdır. Burada bir adı ve işi vardır. Gerçek hayatını yaşamaktadır. Ancak aslında en yapay olduğu dönem budur.

“Yüzünü nehre dayayıp bir hayvan gibi su içersin. Dağlarla konuşursun. İşte sen busun, Ved.”

Tara, Ved’i değiştiren değil, ona kim olduğunu hatırlatan kişidir. Ved’i Korsika’daki özgür haliyle tanıdığı için Delhi’deki yapay halini fark eder. Bu yüzden reddettiği kişi Ved değil, onun taktığı maskedir. Film burada dönüşümün dışarıdan gelen bir güçle değil, içeriden başladığını anlatır.

Filmin başındaki hikaye anlatıcısı basit bir anıdan çok daha fazlasıdır. Ved’in karakterini oluşturan, hayal gücünü geliştiren yegâne kaynaktır. O, Ved’in bilinçaltıdır.

“Neden kendi hikayeni kendin anlatmıyorsun?”

Ved sonunda yeniden hikaye anlatmaya başladığında yalnızca mesleğini değiştirmez. Kimliğini yeniden kurar, zaten olduğu o kişiye dönüşür. Bu nedenle filmin sonundaki kariyer değişimi varoluşsal yeniden doğuştur.

Tamasha dönüşümü dış görünüşte ya da sosyal statüde değil, benlikte arar. Film bireyin başkalarının

yazdığı hikayede başrol olmak yerine kendi hikayesinin yazarı olması gerektiğini savunur. Filmin sonunda Ved'in hikaye anlatıcısı olarak sahneye çıkması onun geçirdiği dönüşümün yegane örneğidir. Filmin başında Ved başkalarının onun için çizdiği yolu izleyen bir kuklayken filmin sonunda bu senaryoyu reddeder. Ailesinin beklentilerini, toplumun normlarını ve kurumsal hayatın onu tutsaklaştırmasını kabul etmez. Çocukluğundan beri içinde olan hikaye anlatma tutkusu geriye döner ve kendi hikayesini anlatmaya başlar. Ved yeni birine dönüşmez, sadece uzun süredir bastırdığı gerçek benliğini yeniden keşfeder.

Tamasha'da dönüşüm “başka biri olmak” değil, “gerçekten kim olduğunu hatırlamak” olarak değerlendirilebilir. Ved filmin başında maskesinin altında sıkışmış, kendinden nefret eden biriyken sonda kendi hayatının öznesi haline gelir. Böylece film, gerçek dönüşümün insanın kendisini değiştirmesinden ziyade, kendisi olmaktan korkmayı bırakmasıyla gerçekleştiğini gösterir.

The Substance

Azra Naz ABAY

2024 yılında vizyona giren The Substance filmi, dönüşüm temasını fiziksel başkalaşım ve toplum normları üzerinden ele alır.

Başkarakter Elisabeth Sparkle, başarılı bir televizyon yıldızıdır ve istikrarlı bir kariyere sahiptir. Ancak yaşlanması nedeniyle işinden kovulması ve artık genç olmadığı için tercih edilmeyeceğini düşünmesi sonucunda, kendisini "The Substance" adlı maddeyi kullanırken bulur. Elisabeth, bu madde aracılığıyla kendisinin daha genç, daha diri ve "daha kusursuz" bir versiyonu olan Sue'yu ortaya çıkarır. Elisabeth'in amacı kendisini topluma yeniden sevdirmektir; üzerindeki kusursuzluk baskısı oldukça açıktır.

Filmde dönüşüm teması olumlu bir gelişim olarak değil, kabul edilme arzusunun doğurduğu yıkıcı bir süreç olarak işlenir. Karakterin temel motivasyonu ilerlemek ya da yetkinleşmek değil, gözden

çıkarılmaktan ve harcanmaktan kaçmaktır. Karakter daha iyi bir versiyona dönüşmek ister; ancak kaybedecek çok şeyi vardır ve süreç ilerledikçe kendisini eskisinden çok daha kötü hisseder.

Elisabeth, kendi doğal akışına müdahale ederek madde kullanımıyla değişimi başlatır; fakat

bu değişim beraberinde hızlı bir bozulma ve yıkım getirir. Oysa temelde istediği tek şey sevmektir.

Elisabeth, maddeyi aldıktan sonra sırtından Sue çıktığında asıl yıkım süreci başlar. Sue, haftalık yer değiştirme kuralına uymak yerine süreyi aşarak daha uzun süre Sue olarak kalır ve bu durum Elisabeth'in bedensel çöküşüne yol açar.

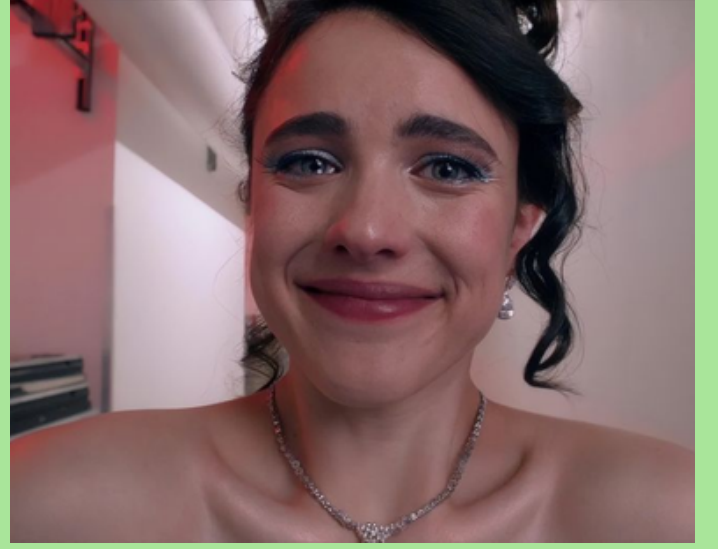

Anlatı ilerledikçe Elisabeth ve Sue'nun aslında aynı kişi olduğu açıkça görülür. Sue, Elisabeth'in zorlanmış ve yapay dönüşümünün bir sonucudur; ancak aralarında şiddetli bir çatışma baş gösterir. Değişimin kabuğu bir kez kırıldığında, eski güvenli alana dönüş artık mümkün değildir. Eski benlik Elisabeth, yeni benlik ise Sue olarak tanımlandığında, yeni benlik Sue eski benliğin varlığını yok etmek ister. Eski benlik ise yeni benliğe teslim olmayı reddeder. Bu iki benliğin aynı anda var olmaması gerekir ve neticede yeni benlik, eski benliği susturur. Elisabeth, kendi yarattığı bu "daha iyi" versiyondan nefret eder ve onu bir tür parazit ya da tehdit olarak görür.

Beden artık ruhtan ziyade sadece bir nesnedir. Bedenin eski hali bir taslak, yeni hali güncellenmiş bir sürüm gibidir. Sürece karşı çıkmak ruhsal bir çöküntüye sürükler.

"Sancılı başkalaşım" ifadesi, karakterin dönüşümünü en iyi özetleyen tanımdır. Elisabeth'in yaşadığı süreç estetik olmaktan tamamen uzaktır ve doğrudan bir "Body Horror" (beden korkusu) örneğidir. Söz konusu dönüşüm, etin yırtıldığı, kemiklerin deforme olduğu acı dolu bir süreçtir. Dışarıdan bakıldığında ilk etapta kusursuz görünse de içsel düzlemde büyük bir tahribat barındırır.

Dönüşümün nihai çıktısı yenilenme değil, bir atıktır. Sistem ve toplum normları bireyi tüketir; geriye kalan

ise yeni bir benlikten ziyade kenara atılmış bir fazlalıktır. Elisabeth'in başkaları tarafından seilmek için başlattığı bu dönüşüm, kendi hapisanesinde görünmez kalmasıyla sonuçlanır.

Filmin vahşi ve kanlı finalinde tam anlamıyla bir canavarlaşma söz konusudur. Bu durum, doğaya yapılan yapay müdahalenin kaçınılmaz sonucudur. Bastırılan tüm acı ve öfke, sürecin sonunda kontrolsüz bir canavara dönüşür: Monstro Elisae. Bu canavarımsı form, final sahnesinde de görüldüğü üzere mutlak bir yıkım yaratır.

The Substance, özellikle kadınların toplum içerisinde maruz kaldığı "kusursuz olma" baskısını beden korkusu türü aracılığıyla etkili bir biçimde ortaya koyar.

Lost in Translation: The Permanence of the Temporary

Sude SOLAK

temporary moments, the small chit-chats with a stranger on a night train, a conversation so vivid that we don't even remember how we ended up talking with that person. Yet these are the moments that transform us.

Lost in Translation explores the theme of transformation through this unusual perspective. In the first few scenes, we can see the skyline of Tokyo, the neon lights shining brightly as Bob goes to the hotel. The city itself becomes a liminal space. It is foreign to both Charlotte and Bob; this separates both characters from their day-to-day routines, identities, and lives. It also causes them to consider things at a deeper level. As neither one of the characters wants to pretend to be

Big changes, permanent relations, grand endings, and clear-cut before and after examples: these are the things we tend to think about when it comes to transformation and change. We rarely think about the

someone they are not, they are pulled back to perform a specific role to fit the expectations of the people around them.

We can consider Bob as a person having a midlife crisis. He starts to question his job as an actor, his marriage, and the choices that shaped his life. Charlotte, married for 2 years, also questions whether she married the right person. Having a whole life in front of her, she seems scared and unsure about what to do and who to become in her life.

The first encounter between Bob and Charlotte is very subtle, so subtle that Charlotte does not even notice Bob. Yet he spots her in the crowded elevator. The youth of Charlotte could draw his attention, as she has so many decisions to make in contrast to Bob, who feels stuck in his own life.

Their first conversation happens when they both feel isolated and alienated from their surroundings. They connect through how disorienting it feels to be so far from home.

What's more important than the other topics is the tone. The conversation is filled with pauses, small jokes, and mutual curiosity. They do not overshare, but they recognize something in each other—both feel lonely, out of place, and a bit disconnected from the people they are with.

That understated quality is a hallmark of the film: much of the emotional connection develops through what is not said rather than what is being said.

Throughout the film, they share many late-night conversations; they go out on adventures and, somewhere along the way, they feel like the people they used to be or want to become. These moments transform them. A specific scene that highlights this transformation could be the karaoke scene.

While they are having a karaoke night, Charlotte puts on a wig. This small gesture shows that she wants to escape the reality of her own life and just be a stranger who can start over and over again without feeling

trapped. She puts on the wig while she is with Bob, suggesting that Bob is a safe space for her. Despite not knowing much about him, she feels like she can explore different identities without having to choose a particular role. Even though the end of the movie seems incomplete to some viewers, as there are no major goodbyes or a grand love story, the movie emphasizes the message even more through the visibly incomplete ending.

Both Charlotte and Bob are completely transformed. They are not the people they used to be before stepping into the neon city. The city, the feeling of being a foreigner, being

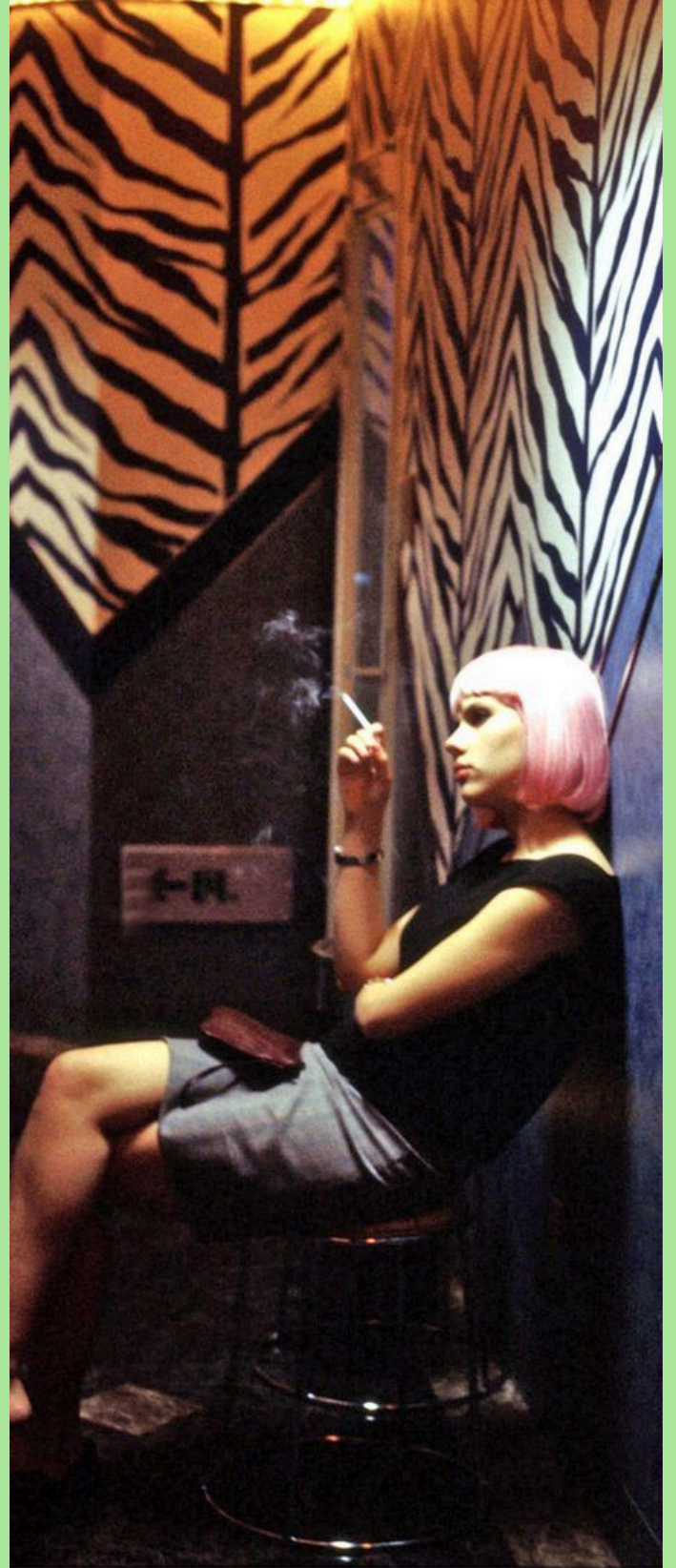

somewhat stripped of their usual responsibilities, and not having to perform next to each other change them.

Their transformations do not happen in dramatic scenes, huge goodbyes or in a perfectly curated love story. Instead, they happen in small moments. They do not promise to meet again; they know that they are only temporary people in each other's lives who left permanent marks on their personalities.

The story of Bob and Charlotte shows that transformation in real life happens through small moments, people whom we meet once, a deep late-night conversation, a person we meet on vacation at 1 a.m. or a seemingly small interaction we do not think about twice. Yet, even years later, we can still hear the echoes of them in our ears.

Lost in Translation shows that transformation is often not a single event but a quiet process of becoming—an in-between space of being and becoming, of feeling and acting, and of telling and listening.

Kaynakça

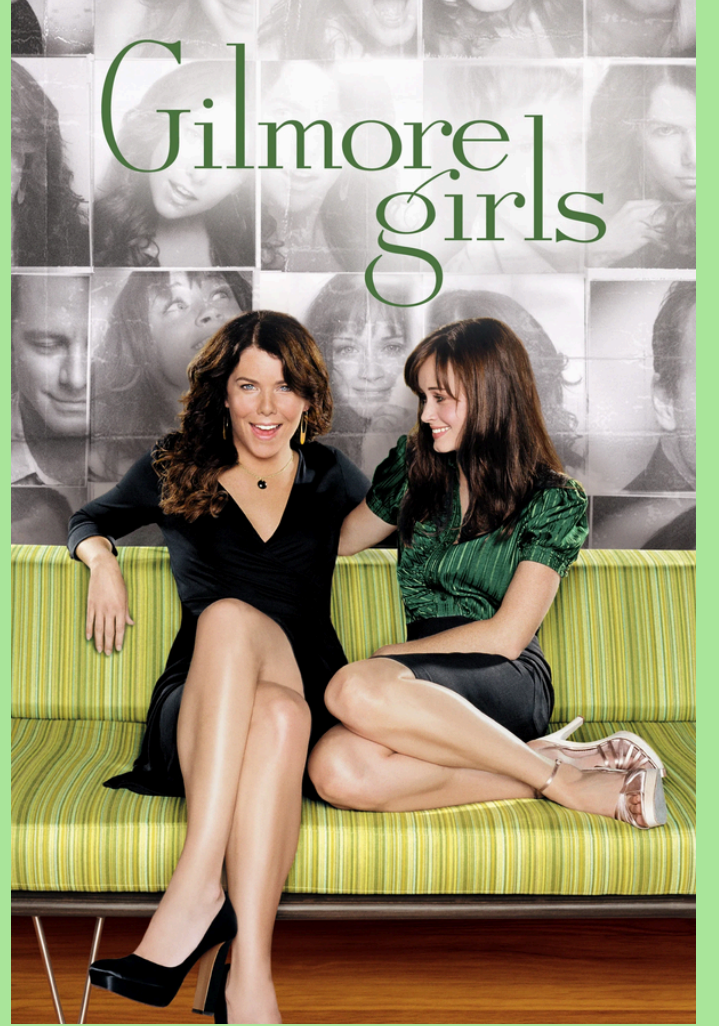
- Coppola, Sofia, director. *Lost in Translation*. Performances by Bill Murray and Scarlett Johansson, Focus Features, 2003.

Beklentilerin Gölgesinde Bir Düşüş

Zeynep ÜLKER

Rory Gilmore, 2000'li yıllarda yayınlanmaya başlayan Gilmore Girls dizisinin başrolü olarak karşımıza çıkar. Stars Hollow kasabasında annesiyle birlikte yaşayan Rory; oldukça sakin, akıllı ve gelecek vadeden bir karakter olarak sunulur. Küçüklüğünden itibaren çevresindeki herkes tarafından çok sevilir ve kasabada bir gurur simgesi hâline gelir. Annesi Lorelai, onu kendi yaşayamadığı hayatın bir telafisi gibi görüp sonsuz bir inanç ve özgürlükle büyütür.

Rory'nin üzerindeki bu baskı gitgide artarken dönüşümün ilk basamağı Chilton'da yaşanır. Burada kendisini zorlayan rakiplerle karşılaşır. Bu durum, onun başarısızlıkla yüzleşeceği anların ilk provasıdır. Burada önemli olan yalnızca Rory'nin rakiplerle karşılaşması değil, ilk kez bulunduğu ortamın en başarılı kişisi olmamasıdır. Stars

Hollow'da kendisine yüklenen “zeki ve başarılı kız” kimliği Chilton'da ilk defa sorgulanmaya başlar. Ancak yaşadığı bu gerçeklik karşısında afallasa da pes etmez ve başarısını korumak için çok daha fazla çalışır. Bu çalışmaların karşılığını alarak Yale Üniversitesi'ne girer.

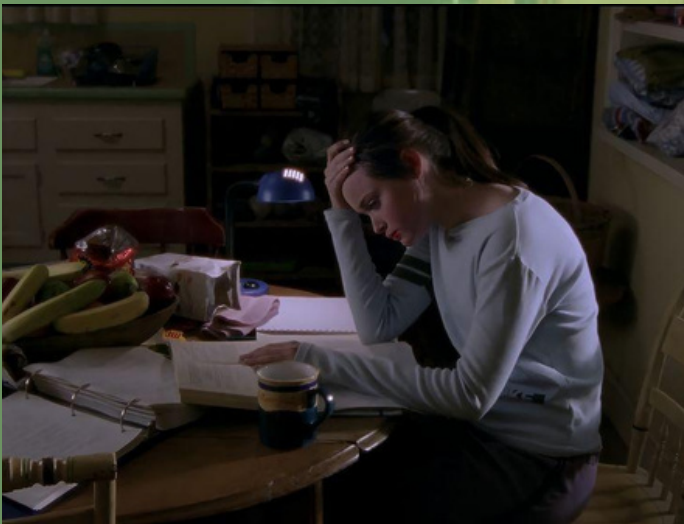
Küçüklüğünden itibaren en büyük hayali olan gazetecilik için burada da çalışmaya ve çabalamaya devam eder. Dönüşümün ikinci adımı ise üniversitede yaşanır. Rory, ilk kez kendisinden hiç beklenmeyecek çok büyük bir hata yapar. İlk aşkı olan, ancak daha sonrasında başka biriyle evlenen Dean ile o evliyken birlikte olur. Lorelai ve Rory arasındaki kırılma da ilk defa bu noktada gerçekleşir. Annesi onu bunun bir hata olduğuna ikna etmeye çalışsa da Rory vazgeçmez. İlk kez “altın çocuk” maskesini çıkarır; herkesin onayladığı biri olmak yerine, hatalar yapan ve ahlaki çelişkiler yaşayan birine dönüşür. Rory artık kasabanın uslu kızı değildir; çevresi tarafından idealize edilen kimliği sarsılmaya başlar.

Ne yazık ki bu daha başlangıçtır. Rory'nin eski başarılı kimliğiyle tamamen vedalaşacağı ve geriye dönmenin artık imkânsız hâle geleceği dönem, staj yaptığı zamandır. Rory staj boyunca harika bir asistanlık yapar. Ancak staj bitiminde yapılan değerlendirme toplantısında Mitchum Huntzberger ona harika bir asistan olsa da gazetecilik ışığına sahip olmadığını söyler. O anda her şey Rory için değişir. Önceki çatlaklarla beraber bu sözle hayatındaki en büyük kırılma gerçekleşir ve Rory'nin ilk sezonlardan oldukça farklı birine dönüşümü başlar. Rory'nin hayatı boyunca aldığı övgüler onun kimliğinin bir parçasıdır. Bu sebeple karşılaştığı ilk büyük başarısızlık ve aldığı bu eleştiri onun benliğini sarsar. Böylece kendini sorgulamaya

ve yeniden tanımaya çalışır. Ancak bu konuda başarılı olup olmadığı tartışmalıdır. Daha sonrasında okulu dondurmaya karar verir. Chilton'da karşılaştığı başarısızlık ihtimali onu daha çok çalışmaya iterken, burada ilk kez çalışarak değiştiremeyeceği bir ihtimalle karşılaşır: Belki de gazeteci olmamalıdır. Bu süre zarfında Lorelai defalarca onu ikna etmeye çalışsa da başarılı olamaz. Rory ise bu baskıya dayanamayıp büyükanne ve büyükbabasının evine yerleşir. Burada büyükannesinin de üyesi olduğu DAR kulübü için etkinlikler düzenlemeye başlar. Bu sayede kendine yeni ancak yapay bir kimlik yaratmış olur. Ancak bu yeni kimlik gerçekten olmak istediği kişiyi değil, boşluğu doldurma çabasını gösterir.

Nihayetinde Yale'e geri dönse de,

yıllar sonra yayınlanan A Year in the Life sezonunda gördüğümüz üzere, o mesleğe ve eski tutkulu hayallerine bir daha asla tam anlamıyla tutunamaz. Küçükken her şeyi planlayan, tam zamanında yapan, kendini geliştirmek uğruna gecelerce uykusuz kalan o başarılı kız çocuğu artık yoktur. Yetişkinliğinde oradan oraya sürüklenen, düzenli bir işi ve evi olmayan, üstelik nişanlı olan Logan ile ilişkisini sürdürerek geçmişteki büyük hatalarını tekrarlayan bir kadın olarak çıkar karşımıza.

Çoğu izleyici bu süreci bir “senaryo fiyaskosu” veya “karakterin bozulması” olarak görse de aslında dizi bize toz pembe masalların ötesinde çok gerçekçi bir insanlaşma hikâyesi sunar. Rory Gilmore üzerinden izlediğimiz bu dönüşüm, hayatın her zaman yukarı doğru gitmediğini; aksine çalkantılı, engebeli ve hatalarla dolu olabileceğini gösterir. Rory’nin kırılması bir başarısızlık değil; idealize edilmiş kusursuzluk fikrini fırlatıp atan bir insanın, hayatın karmaşık gerçekliğiyle yüzleşme biçimidir.

Fırça Darbeleri Beyond the Dance

Neslihan TAHRACI

Zamanın dönüştürücü gücü yadsınamaz bir gerçektir; herkesin üzerinde ya olumlu ya da olumsuz bir etki bırakır. Edvard Munch'ın The Dance of Life adlı tablosu ise merkezinde bu dönüşümü yaşayan bir kadını gösterir bizlere.

Resme ilk bakıldığında dolunayın parlak ışığının dalgalara yansıdığı, deniz kenarında yeşillikler arasında ahenk içinde dans eden bir topluluk görürüz. Merkezde bulunan çifte imrenerek bakan iki kadın ise tablonun her iki yanında bulunur. Bu üç figür birbirlerinden bağımsız gibi gözükseler de aslında üçü de aynı kadının hayatındaki çeşitli periyotları sembolize eder.

Tablonun solunda bulunan beyazlar içindeki kız; çevresindekilerin aksine, yaşamın henüz ağırlaştırmadığı genç bir ruhu temsil eder.

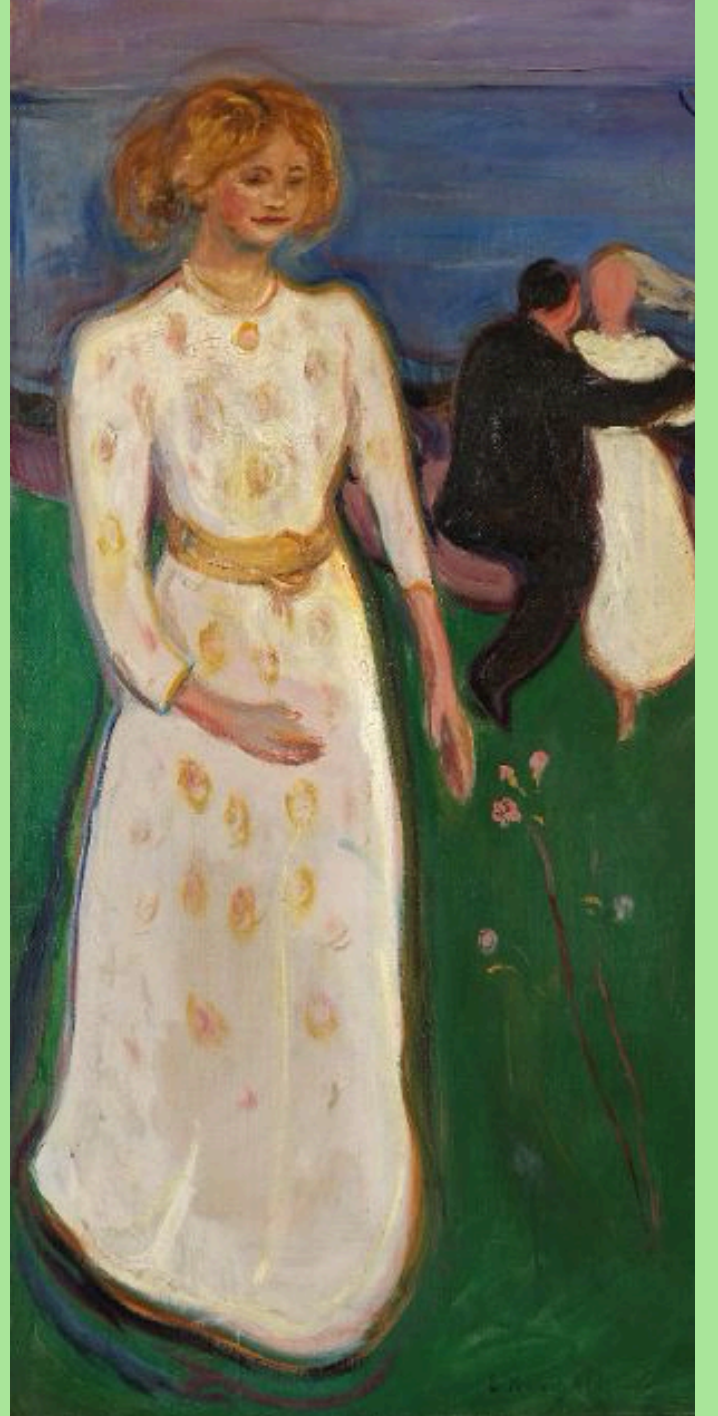
Diğer figürlerin aksine, onun hayatı henüz deneyim ve yaşanmışlıkla dönüşüp şekillenmemiştir.

Beyazlar içinde olan elbisesi ve pespembe yanakları da her şeyin ne kadar başında olduğunun, zarifliğinin ve saflığının bir göstergesidir.

Heyecanlı ve gülümseyen bir ifadeyle ellerini açıp önünde filizlenen çiçeğe yönelmesi; ileride onu bekleyen hayatın hayalini kurduğu ve bu hayatı sabırsızlıkla beklediği şeklinde yorumlanabilir.

Bu filiz yalnızca yeni bir başlangıç değil aynı zamanda kelebeğe dönüşen bir tırtıl gibi, değişen ve gelişen insanın bir temsilidir. Ayrıca Shakespeare'in sonelerinde de sıkça kullandığı tomurcuklanan çiçek metaforlarını hatırlatır.

Shakespeare'in gençliği, açmayı bekleyen bir tomurcuğa benzetmesi, The Dance of Life tablosunda da bu figür sayesinde hissedilir ve yaşamın henüz başında olan bireyin geleceği için kendi benliğinde taşıdığı potansiyeli gösterir.

Tablonun tam ortasında, kalbinde bulunan çift ise gözleri kapalı, gerçekte bağlarını kesmişçesine dans ederler; hayat yalnızca ikisinden oluşuyormuş gibi kendi dünyalarında baş başalardır.

Kadının kırmızı elbisesi partnerini ele geçirmeye çalışırcasına sarmalar ve ikisini birbirine daha çok bağlar. Elleri ise hiç ayrılmak istemiyor gibi kenetlenmiştir birbirine.

Bu noktada ikili sadece tablonun değil, aynı zamanda hayat döngüsünün de en ortasında yer almaktadır.

Kadın, merakla beklediği bu yaşamın artık tam içindedir; duygusal iniş çıkışları ve romantik deneyimleri artık bizzat kendisi yaşamaktadır.

İlk tasvirdeki beyaz elbisesi, kırmızının en canlı haline dönüşür burada. Elbisede görülen bu dönüşüm sadece dış görünüşle, fiziksel özelliklerle sınırlı kalmaz.

Masumiyeti ve heyecanlı bekleyişi ile başlayan yolculuk, tutku ve aşka evrilir. Artık yalnız değildir ve kurduğu bu ilişki onun hayatı, benliği ve geleceği üzerinde bir değişim yaratır.

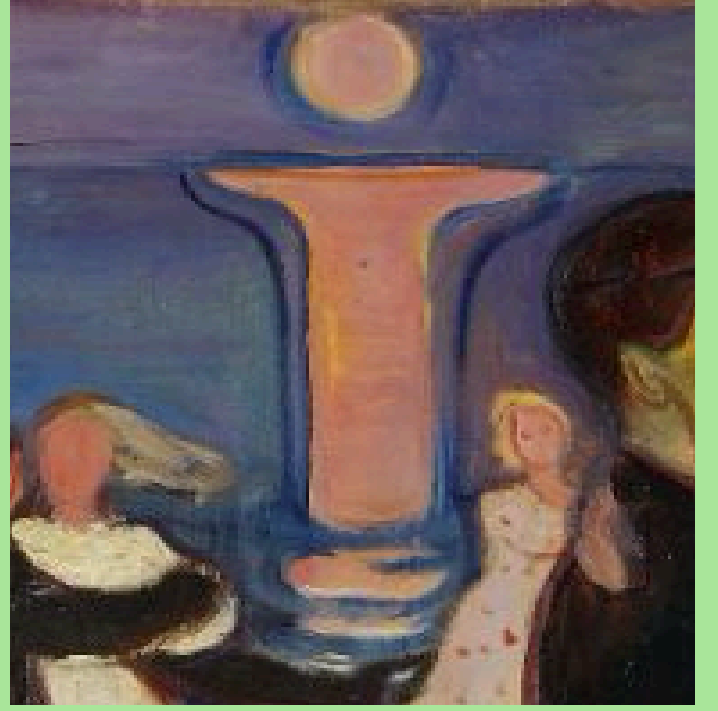

Munch, bu çift ile dönüşümün sadece fiziksel bir evrimden ibaret olmadığını anlatmaya çalışır; duygusal ve ruhsal olarak da gerçekleşebileceğini kanıtlar.

Munch, bu tabloyu yaparken amacının fırçasının gücünü kullanarak insan yaşamının doğumdan ölüme kadarki yolculuğunu canlandırmak olduğunu söylemiştir. Bu yolculuğun son durağı olan ölüm, tabloda siyahlar içinde resmedilmiştir. Hayatın başında elinin altında yeşeren çiçekten eser yok; uzanacak bir dalı, tutacak bir eli kalmamıştır. Kaybettiklerinin yasını tutarcasına kapkara bir elbise giymiştir. Elleri kavuşturulmuş, yalnız başına ayakta durmakta ve yine de gözlerini merkezdeki çiftten alamamaktadır. Başta merakla imrenerek baktığı hayat dolu çifte bu sefer de yaşanmışlık ve özlem içinde kaybettiği aşkın, gençliğin hasretiyle bakmaktadır.

Tablo, hayatına yalnız ve masum başlayan bir kızın tutkulu bir aşkın ardından tekrar yalnızlığa doğru attığı adımları ve hisli bir şekilde yaşadıklarına bakıp hüzünlendiği anları anlatır. Zamanın ne kadar acımasız ve söz dinlemez olduğunu, her ne kadar en güzel anlarımızda sonsuza kadar kalmak istesek de buna izin vermeyeceğini ve bizi bir dönüşüme zorlayacağını dans metaforunu kullanarak gösterir.

Munch, dolunayı tablolarında sıkça kullandığı bir motif olarak burada da gösterir. Munch'ın çoğu eserinde ufukta görünen dolunay ve onun denize düşen yansıması, bu tablosunda tüm canlılar için kaçınılmaz olan dönüşümden uzakta, ebediyen durmaktadır. Işığının altında dans eden her çiftin yaşayacağı deneyimler, dönüşümler ve son aynı olmasına rağmen ay, tüm bunların üstünde sabittir ve insanların sonsuz döngüsünü vurgular nitelikte durmaktadır.

Kaynakça

- Bischoff, U. (2011). *Munch*. Taschen.
- Østern, A.-L. (n.d.). *Beyond the Dance of Life*.
- Varis, S. (Ed.). (2013). *Symbol, Munch and Creativity: Metabolism of Symbols*. Jyväskylä Studies in Humanities.

Yazarlardan Eserlere ———

1984 Ve Dönüşüm

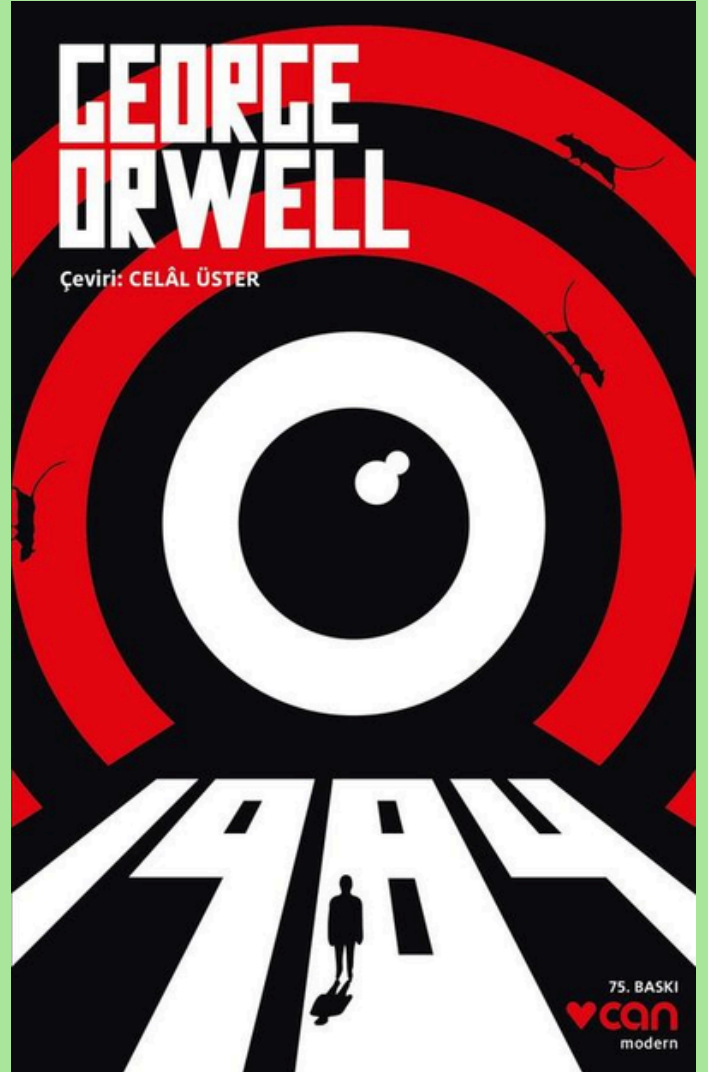
Mehmet Eren KİRTİK

Bir distopya, totaliter bir rejim ve kimsenin birbirine güvenmediği, herkesin birbirine şüpheyile baktığı bir toplum... Peki, böyle bir ortamda "dönüşmemek" mümkün müdür? Bu incelemede, George Orwell'in 1984 adlı eserindeki dönüşüm teması ele alınacaktır.

Ana karakter Winston Smith, Gerçek Bakanlığı'nda çalışmaktadır. Buradaki görevi, geçmişte tutulan ses kayıtlarını, gazeteleri ve belgeleri Parti'nin mevcut söylemiyle örtüşecek biçimde değiştirmektir; yani bir bakıma geçmiş Parti lehine "dönüştürmektir". Orwell, bu yolla tarih gibi nesnel bir olgunun dahi ideolojik amaçlar uğruna nasıl çarpıtılabildiğini okurlarına gösterir.

Parti bununla da yetinmeyerek Yenisöylem (*Newspeak*) aracılığıyla vatandaşların sözcük dağarcığını daraltır, hatta bazı kavramları tamamen yok eder. Yalnızca belirli

sözcüklerin kullanımına izin verilmesi ve bunun dışındaki kullanımların düşünce suçu (thoughtcrime) sayılması, vatandaşların kelime haznesini zayıflatır. Kullanılan bu kelimeler yok olurken ifade ettikleri anlamlar da onlarla birlikte silinir. Bu durum,

toplum arasında kitlesel bir bilinç ve dil dönüşümü yaratır.

Duygusal dönüşüm teması ise daha farklı bir şekilde işlenir. Winston, kendisi gibi Parti adına çalışan Julia adında bir kadına âşık olur. Julia ile birlikte bir kitapçının üst katında bir oda kiralar ve burada bir süre kalırlar. Kiraladıkları odada geçirdikleri bu sürede ise Winston'ın Parti'ye olan nefreti giderek artar. Her ikisi de yaşadıkları ilişkinin yasak olduğunun bilincindedir; ancak Julia geleceğe dair daha umutluyken, Winston'da durum tam tersidir. Orwell, bu aşk metaforu üzerinden duygu durum değişikliklerinin birey üzerinde ne gibi etkiler bıraktığını ve bireyleri nasıl dönüştürdüğünü göstermek ister.

Dönüşüm temasının en acımasızca işlendiği sahne ise Winston ve Julia'nın Düşünce Polisi tarafından gözaltına alınmasından sonra başlar. Aslında hiçbir şeyden kaçamamışlardır. Başından beri bir tuzığa çekildiklerini bu sayede anlarlar. Kitabın başında tanıştığı, kendisine Emmanuel Goldstein'in Kardeşlik Manifestosu isimli muhalif kitabın kopyasını veren O'Brien, aslında muhalif değildir; bir parti ajanıdır. Kitapçı dükkanının sahibi Mr. Charrington ise Düşünce Polisi'dir.

Winston, O'Brien tarafından Parti'ye karşı açık bir şekilde isyan suçu işlemekten dolayı tutuklanır ve Sevgi Bakanlığı'na götürülür. Ağır işkencelere rağmen uzun bir süre pes etmez. 101 Numaralı Oda'ya alındığında kırılma noktasına ulaşır. Winston burada eser boyunca en çok korktuğu şey olan farelerle yüzleşir ve artık sisteme boyun eğer. Serbest bırakıldığında ise yaşayan ama iç ışığı sönmüş biridir. Parti onu “dönüştürmüştür”. Nitekim artık Büyük Birader'i çok sevmektedir.

George Orwell, bu noktada okuru kendi iç benliği ile yüzleştirir. Hamlet'e de örtük bir gönderme yaptığı bu eseri okurun zihninde tek bir soru bırakır: Dönüşmek mi, dönüşmemek mi?

A Doll's House

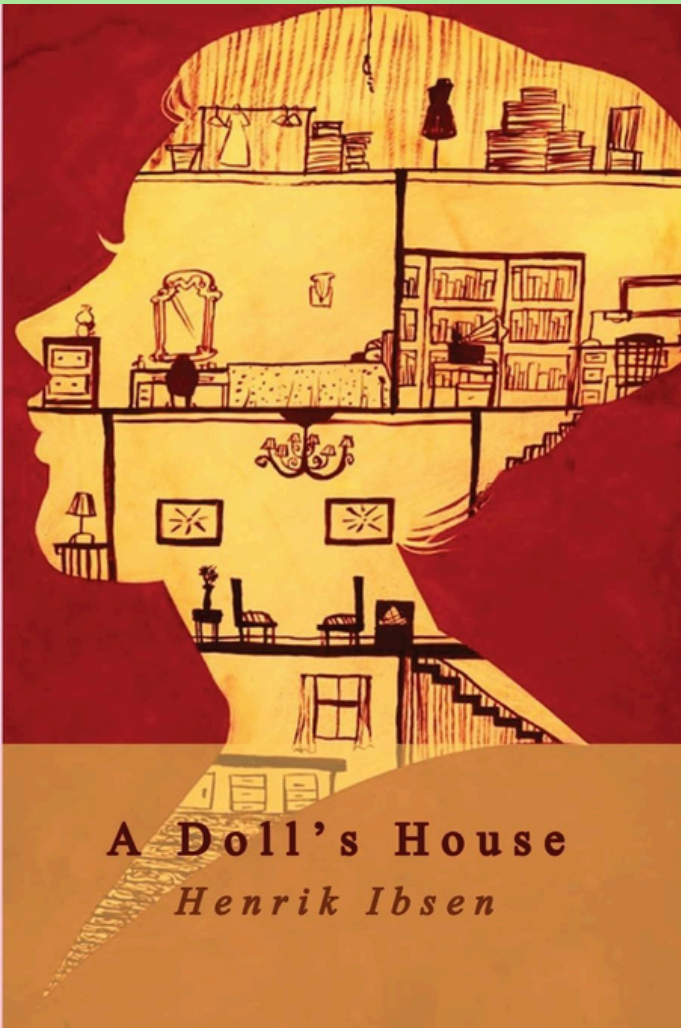
Edanur ÇOŞKUN

A Doll's House (Bir Bebek Evi), 1879 yılında Norveçli yazar Henrik Ibsen tarafından yazılmış bir tiyatro eseridir. Yazılmasının üzerinden uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen oyun, ele aldığı konuların hâlâ güncel olması sebebiyle günümüzde de önemini korumaktadır. Eserde bireyin kendini keşfetmesi, özgürlük, aile ilişkileri, kadınların toplumdaki

yeri ve toplumsal baskılar etkileyici bir şekilde anlatılmaktadır.

Henrik Ibsen, 1828 yılında Norveç'te doğmuş ve modern gerçekçi tiyatronun en önemli temsilcilerinden biri hâline gelmiştir. Eserlerinde insanların günlük yaşamlarını, aile içindeki çatışmaları ve toplumun birey üzerindeki etkisini gerçekçi bir bakış açısıyla ele almıştır. Karakterlerini kusurları ve çelişkileri ile birlikte anlatması, eserlerinin daha hayatın içinden olmasını sağlamıştır. Bu nedenle oyunları yalnızca kendi döneminde değil, günümüzde de dünyanın birçok ülkesinde sahnelenmeye devam etmektedir.

Oyunun başkahramanı Nora Helmer, dışarıdan bakıldığında eşi Torvald ve çocuklarıyla birlikte mutlu, huzurlu ve düzenli bir aile hayatı sürdürüyor gibi görünse de olaylar ilerledikçe bu görünüşün gerçeği tam olarak yansıtmadığı

ortaya çıkar. Nora, yıllar önce eşinin hayatını kurtarmak amacıyla borç almış ve bu durumu saklamıştır. Bu sırrın ortaya çıkışı ile birlikte evliliklerinde yaşanan sorunlar da görünür hâle gelir. Torvald'ın Nora'ya bağımsız bir birey olarak yaklaşmak yerine onu sürekli yönlendirilmesi ve korunması gereken biri olarak görmesi, oyunun en dikkat çekici yönlerinden biridir.

Eserin ana teması dönüşümdür. Nora bu temayı kusursuzca yansıtır. Oyunun başında Nora, eşinin kararlarına uyan, kendi düşüncelerini ikinci plana atan ve ailesini her şeyden önde tutan bir karakterdir. Fakat yaşadığı olaylarla birlikte hem kendisini hem de çevresindeki insanları farklı bir gözle görmeye başlar. Zamanla kendi kimliğini keşfetmeye çalışır ve hayatıyla ilgili önemli bir karar verir. Bu değişim, oyunun temel mesajını oluşturur ve okuyucuya bireysel özgürlüğün önemini gösterir.

A Doll's House, sadece bir aileyi anlatan tiyatro oyunu olmanın ötesinde, aynı zamanda kadın hakları, bireysel özgürlük, toplumsal

roller ve insanların kendi hayatları hakkında karar verebilme hakkını vurgulayan önemli bir eserdir. Bu nedenle yayımlandığı dönemde büyük tartışmalar yaratmış olsa da zamanla dünya edebiyatının en değerli tiyatro eserlerinden biri hâline gelmiştir. Farklı ülkelerde hâlâ sahnelenmesi de A Doll's House'un evrensel niteliğini ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak, A Doll's House, gerçekçi olay örgüsü, karakterlerin dönüşümü ve verdiği mesajlarla tiyatro tarihinin önemli eserlerinden biridir. Henrik Ibsen, bu oyununda bireyin kendini tanımasının, özgürlüğünün ve kendi kararlarını verebilmesinin ne kadar önemli olduğunu ortaya koymuştur.

Macbeth Üzerinden Dönüşümün Trajedisi

İlayda ALKAN

Shakespeare'in trajedi kaleminde "dönüşüm", trajik karakterin değişiminden ziyade, ruhunun ve benliğinin evrimleşerek kendi özüne yabancı hale gelmesidir. Örneğin Macbeth karakteri, dönüşümünü sadece psikolojik, kimliksel ve toplumsal bir süreç ile değil, bütünlüğün ve etik düzenin gerilemesi sonucunda nihai yıkım ile neticelendirir. Burada Macbeth, kendi hırsının yarattığı karanlık tarafından ölümcül kusuruna yenik düşer. Trajedinin başında cesur, sadakatli ve başarılı bir savaş kahramanı iken, güç ve iktidar hırsıyla kendi trajedisini yaratan bir figür haline gelir. Bu dönüşüm birden gerçekleşmez ancak işlediği her bir cinayet ile Macbeth'in vicdan ve merhamet duygusu giderek silinir ve ahlaki değerlerinin yok olmaya yüz tuttuğu bir süreç haline gelir. Yani Shakespeare, kötülüğün ve etiğin aniden karakteri sarmadığını fakat insanın derininde sinsice büyüyen bir kara delik gibi zamanla tüm şahsiyetini ele geçirdiğini gösterir.

Üç cadıların kehaneti, Macbeth'in trajik kader yazısını belirlemese de onun zaten derinlerinde sıkışmış olan hırs kıvılcımını alevlendirmesine sebep olur. Kehanet, geleceği tayin eden bir güç olmaktan ziyade; Macbeth'in zaten içinde uyuyan güç arzusunu uyandıran bir yansıma işlevi görür. Macbeth tarafından işlenen ilk cinayet olan Kral Duncan cinayeti ile bu trajik dönüşüm geri

dönüşü olmayan bir kırılma noktası haline gelir ve bu sayede Macbeth eski benliğine dönüşünü de öldürür. Burada Duncan'ın kanı, Macbeth'in vicdanının kalıcı lekesi olarak onun bedenine yapışır ve her yeni işlediği cinayet gücünü arttırırken insanlığını ve merhametini azaltır. Dönüşüm lime lime işlenir ve kontrolsüz güç arzusu, varoluşsal ve ahlaki çöküşe sebep olur. Macbeth, korku ve paranoyanın esiri haline geldikçe cesur, sadakatli ve saygın bir savaş figüründen, gözünü güç hırsı bürüyen bir katil haline dönüşür. İşlediği diğer cinayetler sonrası, Banquo'nun sadece Macbeth'e görünen hayaleti ise derin suçluluk hissiyatını, çöküşü ve vicdanın metaforu haline gelir. Ruhta yaratılan yıkımı, korkuyu ve trajik dönüşümü temsil eden bu

hayalet, Macbeth için hiçbir şeyin artık eskisi gibi olmayacağını işaret eden paranoyanın ta kendisidir. Macbeth artık dış dünyadan ve sözde düşmanlarından değil, kendi zihninden ve vicdanının yoksunluğundan korkar hale gelir.

Sonuç olarak Shakespeare bu trajedisinde Macbeth karakteri ile dönüşümü ahlaki bir çöküşten ziyade benliğin dönüştüğü yıkımı betimler. Onun trajik hatası sadece kralın katili olmak değildir, kontrolsüz hırs ile beraber her bir cinayette kendi vicdanını, merhametini ve kimliğini yok ederek dönüşmesidir. İktidar ve güç arzusu büyüdükçe ahlaki ve merhameti eksilir, insani duygularından geriye sadece korku ve paranoya kalır. Kral olmayı başarır ve tahtta yükselir fakat insanlığını kaybeder. Onun dönüşümü, hırsın ve güç arzusunun etkisiyle benliğinin giderek yok olması üzerine kurulmuştur.

Müzzisyenlerden Kelimelere

Geçmişe Dönmeden: Hampstead

Selin BULUT

Bir insan hayatında kaç kez yeniden doğar? Belki çocukluğunun geçtiği şehirden ayrıldığında, belki ilk kalp kırıklığında, belki de ilk kez hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını anladığında...

Dönüşüm, çoğu zaman yeni bir başlangıç olarak görülür. Oysa dönüşmek, bambaşka biri olmak değil; yaşanılanlardan sonra kendinin eski haline dönemeyeceğini fark etmektir. Geçmişe bakıldığında her şey yerinde görünür; aynı kafeler, aynı sokaklar, aynı sahil... Ancak o manzaraya bakan kişi artık aynı değildir.

Ariana Grande'nin "Hampstead" adlı şarkısı da tam olarak bu sessiz dönüşümün izini taşımaktadır. Şarkıda "Hampstead", sadece fiziksel bir mekân olmaktan çıkarak

Ariana'nın hafızasını ve geride bıraktığı benliğini temsil eden sembolik bir bölgeye dönüşür. Böylece şehir, insanın geçmişiyle karşılaştığı bir yer hâline gelir.

*"I'm still the same, but
only entirely different."*

İnsan her deneyimiyle değişir ama tamamen başka biri olmaz. Değişim, geçmişi silmeden var olanın üstüne ekler. Kişi çocukluğunu, yaptığı hataları ya da kayıplarını geride bırakmaz; onlarla yaşamayı öğrenir. Bedenimiz ve ismimiz aynı kalsa da zihnimizin içindeki ses, hayata bakış açımız ve kendimizi tanımlama şeklimiz değişir.

“You think you’ve read the book I’m still writing.”

İnsanın kimliğinin dönüşümü hiçbir zaman tamamlanmaz. Kaç yaşına gelsek ya da neler yaşasak da hayatın keşfedilecekleri ve öğretecekleri tükenmez. Her deneyim, hayatımızın hikâyesine yeni bir sayfa ekler. Hayatımıza giren bazı insanlar bu hikâyede bölümler boyunca yer alırken, bazıları ise sadece birkaç paragrafta kalır. Fakat hikayemizde ne kadar kaldıkları, bizi ne kadar değiştirdiklerini belirlemez. Sadece birkaç sayfa, kitabın geri kalanını değiştirmeye yeter. İşte bu yüzden bazı karşılaşmaların kısa sürmüş olması onları değersiz kılmaz. Aksine hayatımızda bıraktıkları iz onları kalıcı hale getirir. Bir insana kitabımızda hiç yer vermemiş, onunla hiç karşılaşmamış olsaktansa onu tanımış, sevmiş ve kaybetmiş olmak çok daha değerlidir.

“I’d rather feel everything than nothing.”

Dönüşüm için yalnızca zaman değil, hissetme cesareti de gereklidir. Acı, özlem ya da pişmanlık çoğu zaman kaçmak istediğimiz duygulardır. Ancak onlardan kaçmak yerine onlarla yaşamayı öğrenmek bizi asıl büyüten şeydir. Bazı duyguları hissetmek acı verici olsa da hiçbir şey hissetmemek daha acıdır. Çünkü bizi insan kılan yalnızca yaşadıklarımız değil, onları hissedebilme cesaretimizdir.

“Hampstead”, geçmişini inkâr etmeden büyüebilmenin, değişirken özünü kaybetmemenin ve eski hâline dönemeyeceğini kabul etmenin şarkısıdır. Dönüşümü tamamlanmış bir sonuçtan çok sürekli devam eden bir süreç olarak ele alır. İnsan, geçmişin yükünü geride bırakarak değil, onu yanında taşımayı öğrenerek gelişir. Bazen bir şehrin adı bütün bu yükü taşımaya yeter. O şehirde yürüdüğümüz sokaklar, oturduğumuz kafeler, zihnimizi dinlendirmeye gittiğimiz sahiller yalnızca hayatımızın arka planı değildir. Onlar, geride bıraktığımız benliğimizin sessiz tanıklarına dönüşürler. Yalnızca anılarımızı değil, bir zamanlar olduğumuz insanı da içlerinde saklarlar.

Breaking Shells: Cicada by Good Kid

Elif ÖZDEMİR

Is transformation always a phenomenon that begins with sorrow? If so, does it proceed painfully and hopelessly? Instead, transformation can emerge as a process intertwined with love and muted emotions. Although Cicada is thought to be a love song, it has a meaningful story behind its lyrics. While the word “cicada” does not appear in the lyrics, Cicada tells the story of two people who stand

against their community. This is also portrayed in the music video for the song.

In the video, there are two people living in a society where they were born with cicada power. One of them is Ada, who is trying to escape from her community because she does not want to be bound by the traditions of her community and the rules she has to abide by. The other is Rebel, who is on the same wavelength as Ada.

One day, Ada abandons her society and finds herself on a stage, singing songs in front of people. However, she is not alone. Rebel is on the same stage in order to help Ada. Therefore, they start to sing together against all the traditions their community upholds. Despite these traditions, Ada and Rebel break

their shells together with the help of cicada power. But how does cicada power enable transformation?

Cicadas live underground for years, and they abandon their lifestyles in order to make their voices heard. Furthermore, they break out of their shells when they leave the underground. Thus, they symbolize metamorphosis in this song as well. In Cicada, we can understand how cicada power penetrates Ada and Rebel by analysing its lyrics.

Languid on the couch

*Think I need to figure this
one out*

Cicadas live underground, which is similar to languishing on the couch, but the second line shows that a realisation comes to mind. Thus, the cicada abandons its underground habitat in order to live and make its voice heard.

*Could get lost in pillowed
dreams*

*Caught in a stitch of what
could be*

*Careful, our time's not what
it seems*

During transformation, there can be fear and hesitation. However, the last line shows the importance of being aware of this fear. Since it requires effort to achieve this stage of transformation, some hindrances emerge even though love exists.

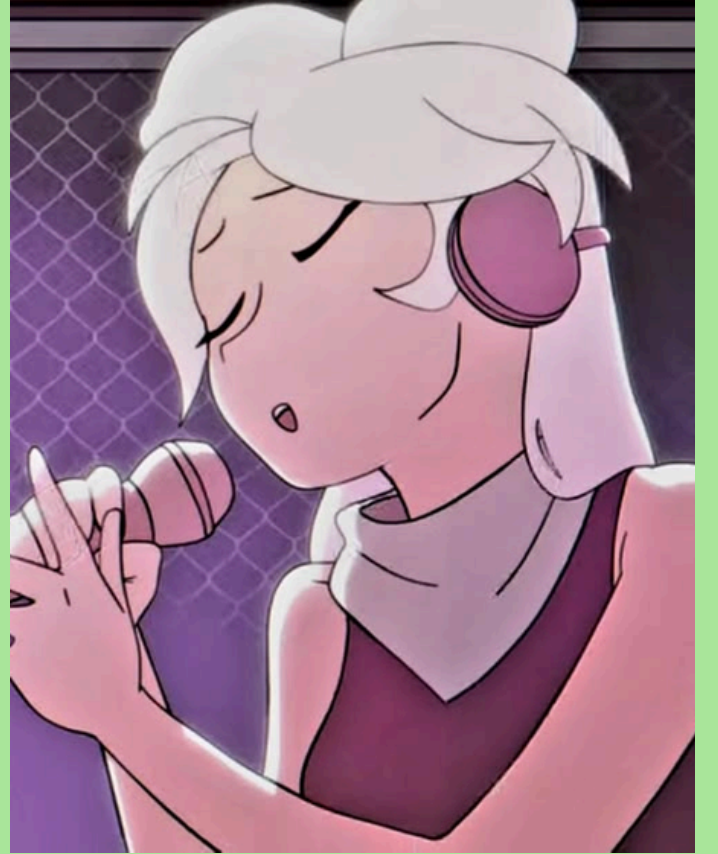

*Shaking like a loose leaf
from the spout*

*Think we need to think on
this one*

Whereas the first part of the song is written from an “I” perspective, the second part begins with a “we” perspective. Hence, it can be understood that transformation is not an individual process; it requires togetherness when two people deal with the same issue.

Cicada power, which penetrates their souls, turns into a saviour against the customs and mentalities of their society. Thus, they can show their liberation by singing together. Ultimately, cicada power enables them to undergo metamorphosis, like a cicada breaking out of its shell, while love and togetherness remain indispensable to their transformation.

Kaynakça

- Good Kid. "Cicada." Genius, <https://genius.com/Good-kid-cicada-lyrics>

Değişirken Kim Kalır?

Nur ŞEKER

Dönüşüm; herkesin bir gün mutlaka uğrayacağı, belki teselli bulacağı, belki de kabullenmek zorunda kalacağı bir eşiktir. Tıpkı bir tırtılın kelebeğe dönüşmesi gibi, her bireyin de bir gün köklü bir dönüşüme uğraması kaçınılmazdır. Bazen insan her gün aynı aynaya bakarken bile fark etmeden değişir; düşünceleri, fikirleri, hayata bakış açısı... Bazen en beklenmedik anlarda bile insanı bulabilen, kabuğundan, konfor alanından çıkarabilen dönüşüm; bazen de insanı bugünkü haline getiren bir yolculuktur.

Herkesin bir limanı vardır bu hayatta. Bu kimileri için bir insan, kimileri için bir mekân, kimileri içinse bir eşyadır. Limanlar güven verir fakat sonsuza

kadar aynı kalamazlar. Bunlar insana zor zamanlarda iyi gelen şeylerdir fakat günün birinde o

limanın yok olması insanı alıştığı kıyılardan uzaklaştırır, yeni limanlar aramaya başlatır ve çaresizce radikal bir değişime sürükler. Bazen kabullenmek istemediği şeyleri kabullenmek zorunda kalır insan. İşte dönüşüm çoğu zaman burada başlar.

İnsan çoğu zaman değişmekten değil, değişirken kaybedeceği şeylerden korkar. Çünkü her değişim bir vedayı da beraberinde getirir. İnsan eski haline de özlem duyabilir; zaman onu şimdiki hâinden uzaklaştırırsa da ikisi birbirinden tamamen kopmaz. Günün sonunda insanın elinde kalan şey anılarıdır, onu ayakta tutan şey tam olarak budur aslında. Bir mekân, bir kişi, bir eşya veya bir durum ortadan kalkabilir ama onların insanlar üzerinde yarattığı izler kolay kolay silinmez. Değişirken kim kalır? Belki de geriye kalan yaşanmışlıkların insan ruhunda bıraktığı izlerdir. Her dönüşüm bir yolculuk; her yolculuk ise bir varışın habercisidir. Ancak insan, bazen nereye vardığını değil, yol boyunca nasıl değiştiğini fark eder.

Hissiz

Rabia ÇAKIRLI

Bir çift göze takılı kaldım
Ve bir daha başka gözlere bakamadım.
Sen varsın diye yalnızlığı seçtim,
Sen de yalnız kal, sen de anla beni.
Seninle ilgili neyi hatırladıysam,
Bir hiç kaldı elimde, kayıp gitti sen gibi.

Sensizliğin derinliklerindeki o acı,
Galiba yok oldu artık.
Sen ve hayallerimdeki mesafe,
Daha da artacak ilerledikçe.
Bilmesi acı olsa bile.

Benden aldıklarını boş veriyorum artık,
Sana sadece pişmanlığım olma,
Neşem ol demiştim.
Ama sen baştan pişman etmeyi seçmiştin.

Artık anlatmak
Neden diye sorgulamak istemiyorum.
Artık anlaşılacak da istemiyorum,
Anlamak istese dinlerdi çünkü.
Bir şey de beklemiyorum,
Olmak istese olurdu yanımda.
Sadece sessizliğin hüküm sürdüğü
Sensiz bir yaşam istiyorum.

Kimliğin Değişen Yüzü

Sıla ÇAĞLAK

“Ben artık aynı insan değilim.” Çoğu insan hayatının belirli dönemlerinde bu cümleyi kurar. Çocukluğuna, birkaç yıl önceki haline veya eski bir ilişkideki durumuna bakar ve onu tanımakta zorlanır. Eğer o kişi artık ben değilsem, peki ben kimim?

İnsan her zaman kendi isteğiyle dönüşmez. Kayıplar, aşklar,

ayrılıklar, başarısızlıklar, taşınmalar, büyümek... Bu gibi deneyimler bizi öyle bir noktaya getirir ki eski halimiz ile artık devam edemeyiz. Bazen insan değişmek istediği için değil, aynı kalamayacağı bir yerde durduğu için de dönüşür. Dönüşümün içinde küçük ölümler vardır: Eski alışkanlıkların, eski korkuların ve kendimiz hakkında kurduğumuz bazı fikirlerin ölümü bunlardan birkaçıdır. Bu küçük ölümler sonucunda insan, o anki kimliğine kişiye veda ettiğini anlar. İlginç olan şudur ki insan çoğu zaman yeni bir benlik kazanırken eski benliğinin yasını tutar. Hayatın akışında yaşamak zorunda kaldığı tecrübelerden henüz geçmemiş o masum hâli daha çekici gelir. Çünkü artık hiç acı çekmemiş ve deneyim kazanmamış versiyonuna geri dönüş yolu yoktur.

Belki de insan dönüşürken kendisine yabancılaşmıyordur. Tam tersine, başkalarının beklentileriyle oluşturduğu kimliklerden sıyrılıp kendisine daha fazla yaklaşımaya başlıyordur. Küçükken iyi kız, başarılı öğrenci, uslu çocuk veya güçlü insan olmaya çalışırken zamanla: “Bunların hiçbirini yapmak zorunda olmasaydım ben kim olurum?” diye sormaya başlar. Belki insanın içinde başından beri hazır bir “gerçek benlik” yoktur. Belki kendimizi keşfetmiyor, kendimizi yaratıyoruzdur. Bu durumda dönüşüm, “İçimde zaten olan kişiyi bulmak” değil,

“Yaşadıklarım aracılığıyla kim olacağıma karar vermek” olur.

Belki dönmek, ne tamamen başka biri olmak ne de içimizde saklı duran birini bulmaktır. Belki insan, her dönüşümünde kendisiyle arasındaki mesafeyi yeniden ölçer. Dün olduğumuz insan bugün bize yabancı gelebilir; fakat o yabancılıkta bile bize ait bir iz vardır. Çünkü insan, hayatı boyunca aynı kalmaz. Ama değiştiği her halde, geride bıraktığı bütün benlikleri de içinde taşır.

Belki de insan değişirken başka birine dönüşmez; yalnızca kendisinin henüz tanımadığı bir hâline dönüşür.

Undying Reflections

Metehan ADIGÜZEL

A stranger I've seen in the mirror.
Using his hand as sharp scissors,
the stranger cut the mirror like paper.
There's blood on the shards, faces on the blood.

A stranger, I see in the mirror.
He is drowning in his own blood.
His injury might seem minor,
he learned swimming in his flood.

A stranger I, see in the mirror.
In each shard he finds a piece of beauty.
Why does everybody... call him, a liar.
He just can't remember when it's rainy.

A stranger I see, in the mirror.
He feels warmth after a long time,
with hope he flies into undead fire.
Like a phoenix, to feel he shall rise.

A stranger I see in, the mirror.
The stranger asks me, for some water.
He says you are next to a forgotten river.
I say I can't. I'm scared of your laughter.

A stranger I see in the mirror.
He is a clever gambling master,
everybody calls him a trickster.
Stranger only prepares for icy winter.

A stranger I see in the mirror.
The stranger says risk is a power.
Listens to 7th Symphony until it's over,
then he jumps into the same fire.

A stranger I see in the mirror.
He is the constant visitor of purgatory,
believes he will never write his story.
His cycle mimics waterfall's tragedy.

A stranger I see in the mirror.
He's getting lonely; we're not together.
His left wing was melted by a lover.
In his dreams he is still a wanderer.

A stranger I see in the mirror.
Confuses me each time I travel.
He thinks I am the one in the mirror.
Rage eats me, you truly are a liar.

A stranger I see in the mirror.
The stranger was writing in his diary.
I was there to read his diary secretly,
With a smile, an Oleander he gave me.

A stranger I see in the mirror.
Stranger says he feels lonely now,
for the first time he smells of horror.
I get confused and ask him how.

A stranger I see, in the mirror.
He tells me he lost his shadow,
then insists when I say not now.
For what he ignored he must row.

A stranger, I see in the mirror.
Pages of his diary combined into a novel.
In the novel too he is a shovel-less grave digger.
He is looking for his shadow with a towel.

A stranger I see in, the mirror,
a stranger whose shadow is faster.
In Lethe the shadow once woke up,
He forgot how to swim, there he got stuck.

A stranger I see in the mirror.
Stranger and I share one last coffee.
To stop his torture stranger begs me,
I then tell him about me, he gets angry.

Strangers in the mirrors yell at me:
We're the ones trapped for all eternity,
you are the one playing victim effortlessly.
When will you see? We are the same. You and me.

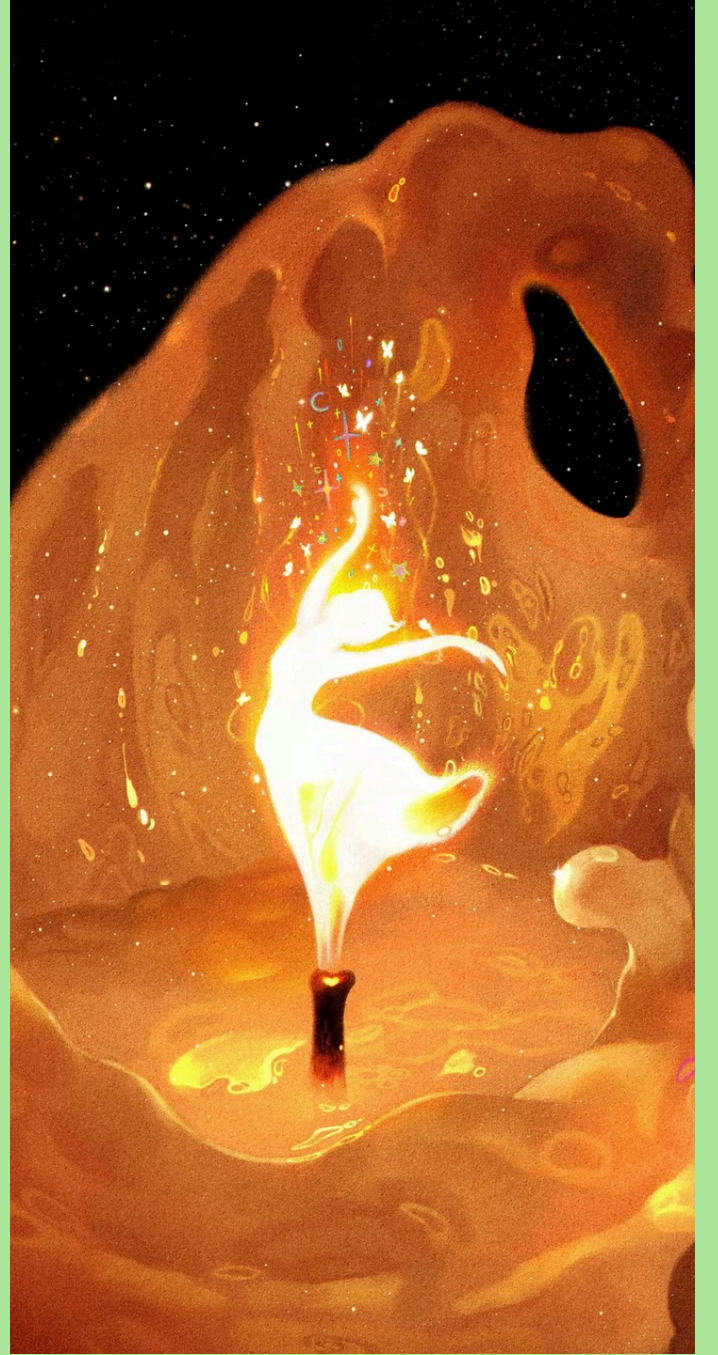
Another stranger now is in the mirror.
A familiar face I see in the mirror.
Shadowless voices are in the mirror.
I think I see myself in the mirror.

I see myself in the mirror.
To my diamond eyes the past altered.
Mirror used to seem like an error
Now, I see. I am the mirror. But will I ever heal?

The Dark Light

Gizem OGAN

They met a while ago on a rainy day. She was walking through dark roads, but he did not know she was imprisoned inside her mind. She was like a silent fire, illuminating everything around her while every inch of her soul darkened, turning jet-black. While heat was being radiated from her subtle smile, she was not warmed by the fire but was burnt down. He, unaware that she was devoured by the black hole of her soul, thought that his radiance would be enough to enlighten their way. The dim fire of happiness was to be put out because of the wuthering winds inside her mind. He was getting accustomed to the idea that there was a spark that had grown weary of being rekindled. Still, there was a fragment of light, but it was only spreading darkness.

The idea of her shadow wandering around his vulnerable body made him chill to the bones. Even when she was not around, he felt that her soul, lurking behind locked doors, was always listening to his dark desires that were never meant to be unleashed from the labyrinth of thoughts. The face once he pitied, had become a shrine that he was afraid to visit. When he looked at her, he saw the countenance of the lover of Poseidon. Her eyes were reminders of his sins. He used to feel affection while holding her delicate hand, but now he was petrified upon sensing the piercing gaze.

There was a profound change in her eyes. It could not have been anyone but Prometheus who set her eyes on fire. Each blink created a storm, destroying the silver lines around the clouds that were deprived of power to become a source of light. The eyelashes turned into pointed thorns, tearing every tear down. He remembered the gloomy grey clouds covering her irises, but they were now light blue, piercing others' hearts with sharp ice. The darkness encircling her tiny globes of sight fell behind the bloody white sides of her eyes, proving the challenges she went through all her life. The blood vessels that appeared on her eyelids were imitating the scratches her nails made as she was trying to save herself from drowning in the sea of discouraging voices.

The last time they met face to face, he noticed the power of anger ,lessly coming from her agonizing glances. It was too late when he grasped the reason behind all these changes. She did not change herself, but it was the life she was to bear. She became a version of life: cruel and dark. However, it was she who was more powerful than the ruthless life. She accepted the darkness crawling between the narrow corridors of her mind and turned it into her light. The people who turned off the light in her life lost their way out while she was able to see in the dark.

sizden gelenler

Bedirhan BİLİCİ ✦ THE WANDERER IN LIMBO
Ayshan ABDURASHIDOVA ✦ DÖNÜŞÜM
Atilla ÇETİNTÜRK ✦ KABUK DEĞİŞTİREN EV

*hepinize
teşekkür ederiz!*

THE WANDERER IN LIMBO

Bedirhan BİLİCİ

I beg of you, understand me,
Not when you were near,
But in your absence I learned your worth;
Now, in this waiting, I have lost myself.
Give me back your heart, I plead,
I promise you, I know its value now.
Searching through countless realms and distant trails,
I never knew I would return to you again.
Come now, let forgiveness return,
Open your arms, pretend I never left.
Whisper softly, “You were merely a child,”
Weave me back into your love, and love me once more.
Do not pack your satchel of love and turn away,
Your absence has struck me silent and mute.
Let those days fade, as though they never were;
Draw near to me, and take my hands.

DÖNÜŞÜM

Ayshah ABDURASHIDOVA

Bir zamanlar kendimi susturup seni dinlerdim,
Kırılan yanlarımı gülüşümle gizlerdim.
Bir “kal” uğruna ömrümü yollara serdim,
Sen giderken ben, kendimden de giderdim.

Zaman dediğin nedir?
Bir saatin sesi mi yoksa insanın kendinden eksilmesi mi?
Dün güldüğüm yerde bugün sustuğumu gördüm.
Dün “hep böyle kalırım” dediğim ne varsa bugün geride bıraktığımı gördüm.

Ne kaldı benden, ne kaldı dünden,
Bir ömür geçirdim kendimden, senden.
Her düşüş bir iz bıraktı derinden,
Ben yeniden doğdum kendi küllerimden.

Şimdi ne dün benimdir, ne yarın benim,
Her yara bir dersidir suskun kaderimin.
Bir ömür aradım kendimi, meğer içimdeymiş yerim;
İnsanın kendine varmasıdır dönüşüm.

KABUK DEĞİŞTİREN EV

Atilla ÇETİNTÜRK

Bir sabah
evin duvarlarından biri konuştu.
Önce çatladı,
sonra içinden
yıllardır sakladığım bir kuş çıktı.
Uçmadı.
Kanatlarını masaya bırakıp
beni seyretti.
“Beni neden burada tuttun?” dedi.
Cevap vermedim.
Çünkü bazı esaretlerin
anahtarı yoktur;
yalnızca alışkanlığı vardır.
O gün
evdeki bütün saatleri söktüm.
Zamanın sesini kesmek için değil—
bazı odalar
geçmişin içinde fazla uzun kalıyordu.
Mutfakta çocukluğumu buldum.
Soğumuş bir tabakta,
üzerine kimsenin dokunmadığı
bir akşam yemeği gibi.
Salonda gençliğim oturuyordu.

Dizleri göğsüne çekilmiş,
elinde geleceğin fotoğrafı.
Fotoğrafta ben yoktum.
Fotoğrafı yırttım.
O da bana baktı
ve ilk defa
ikimiz de rahatladık.
Gece,
evin bütün kapıları aynı anda açıldı.
İçeri rüzgâr değil,
yıllardır söylemediğim cümleler girdi.
Perdeleri kaldırdılar.
Duvarlara çarptılar.
Camları kırdılar.
Sabaha kadar
evin içinde bir dil büyüdü.
Sabah olduğunda
hiçbir odam tanıdık değildi.
Ben de.
Belki insanın dönüşümü
kendisini değiştirmesi değildir.
Kendisini taşıdığı kabın
artık kendisine ait olmadığını anlamasıdır.
O gün evden çıktım.
Arkamdan kapıyı kapatmadım.
Çünkü bazı evler
terk edilmez.
İçinden çıkılır.

Ve insan bazen
hayatının geri kalanını
arkasında bıraktığı evin
sesini duymadan yaşayamaz.
Ben hâlâ duyuyorum.
Her gece,
duvarın içinden gelen
o eski çatlama sesini.
Ama artık korkmuyorum.
Çünkü biliyorum:
Bir şey yıkılmıyor.
Bir şey
yerine sığmamaya başlıyor.
Yıllar geçti.
Evin yerinde
yabani otlar büyüdü.
Çatının olmadığı gökyüzünden
yağmur doğrudan odalara yağıyordu.
Bir zamanlar mutfak olan yerde
küçük, beyaz bir ağaç vardı.
Dallarında
hiçbir mevsime ait olmayan
meyveler taşıyordu.
Birini kopardım.
İçinden
bir anahtar çıktı.
Bazı kapıların
ev yıkıldıktan sonra bulunduğunu
o zaman öğrendim.
Anahtarı cebime koydum.

Nereye ait olduğunu
hiçbir zaman öğrenmedim.
Kuş hâlâ benimleydi.
Bir akşam
pencerenin önüne geldi.
Kanatlarını aldı.
Bana bakmadı.
Ben de ona
“Gitme,” demedim.
Çünkü bazı şeyler
sevildiğı için değil,
serbest bırakıldığı için
hayatta kalır.
Pencereyi açtım.
Kuş uçtu.
Gökyüzünde küçüldü,
sonra bir noktaya dönüştü,
sonra hiçbir şeye.
Ama odada
kanat çırpışının bıraktığı
ince bir boşluk kaldı.
O boşluğu kapatmadım.
İnsan her boşluğu
doldurmak zorunda değil.
Bazı boşluklar
içeriye ışık alır.
Sonra yürüdüm.
Arkamda ev yoktu.
Önümde de yol.
Yalnızca
toprağın üzerinde
çıplak ayaklarımın bıraktığı

iki ince iz.
Bir süre sonra
onlar da silindi.
Ve anladım:
Belki dönüşmek,
ardında iz bırakmak değildir.
Belki dönüşmek,
iz bırakma ihtiyacından
kurtulmaktır.
Çünkü insanın içinde
öyle bir yer vardır ki—
ne çocukluğun ulaşabilir oraya,
ne geleceğin.
Orada yalnızca
henüz adını bilmediğin
bir sen yaşar.
Ben o yere vardığımda
kapı yoktu.
Duvar yoktu.
Ayna yoktu.
Sadece karanlık.
Ve karanlığın içinde
küçük bir ses:
“Artık eve dönebilirsin.”
O an anladım.
Eve dönmek,
eski eve dönmek değildi.
İlk defa
kendinin içinde
yabancı olmamaktı.

PAÜ | İngiliz Dili
ve Edebiyatı

HALO

Eylül 2026

